

עבודת גמר בהיסטוריה:

הקשר בין מלחמת העולם השנייה והתקופה שאחריה,
לבין גיבוש הזהות ההומו-לסבית והקמת ארגונים
לשוויון זכויות להומואים ולסביות בארצות-הברית
(1945–1969)

מנחה: דפנה כספי-דרור

מגיש: עילי גבאי

M.A. בסוציולוגיה ואנתרופולוגיה

תיכון שקד, קרית טבעון

תוכן עניינים

2.....תודות.....

3.....מבוא.....

5.....מבוא היסטורי.....

5..... הומואים ולסביות לפני המלחמה.....

6..... הומואים ולסביות בזמן המלחמה.....

פרק ראשון:

8.....המצב החברתי-פוליטי בארצות הברית שלאחר מלחמת העולם השנייה.....

8....."הבהלה האדומה השנייה" והמקארתיזם.....

12.....הקונפורמיות והתחזקות התא המשפחתי.....

פרק שני:

16.....היחס להומואים ולסביות בארה"ב מסיום מלחה"ע השנייה ועד סוף שנות החמישים.....

16....."בהלת הלבנדר".....

23.....החיים כהומו או לסבית בשנות החמישים.....

פרק שלישי:

29.....הקבוצות וההתארגנויות ההומו-לסביים הראשונים.....

29..... שנות החמישים.....

30..... אגודת מטאצ'יין.....

36..... בנותיה של ביליטיס.....

39..... שנות השישים.....

פרק רביעי:

48.....מהומות סטנוול.....

53.....סיכום ומסקנות.....

55.....סיכום אישי.....

56.....ביבליוגרפיה.....

57.....מקור התמונות.....

59.....נספח- תמונות.....

תודות

ארצה להודות לכמה אנשים (נשים אם להיות מדוייק) שעזרו לי בתהליך:
תודה רבה לאמא, שעזרה בעבודה השחורה והמייגעת- הביבליוגרפיה, ובהגשת קפה למחשב.
תודה רבה למור הנפלאה, שעזרה בהגייה ובתיקונים מרצונה החופשי, גם כשלא היה לה זמן.
ומעל הכל תודה לדפנה היקרה, שליוותה אותי לכל אורך התהליך והייתה סבלנית אל"י ולשטויות שלי.
תודה על הגייה ביום שישי בעשר בלילה, על כך שבכל משבר שחשבתי שאני מוותר- הרמת אותי ונתת לי כוחות ועל כך שהיית נוכחת וזמינה בכל שעה ביום.

אוהב ומעריך,

עילי.

מבוא

בעבודה זו אבחן את הקשר בין תקופת פוסט-מלחמת העולם השנייה בארצות-הברית, לבין התהליכים החברתיים שהובילו לגיבוש הזהות ההומו-לסבית ולהקמת ארגונים לשיוויון זכויות להומואים ולסביות בשנות החמישים והשישים.¹

טווח השנים בו מתמקדת העבודה נע בין שני אירועים. התחלתי את העבודה בשנת 1945, עם סיום מלחמת העולם השנייה, תוך שאני בוחן את התהליכים שחלו בחברה האמריקנית בתקופה זו. את גבול העבודה הצבתי בשנת 1969, עם סיומו של מאורע מכונן בהיסטוריה ההומו לסבית- מהומות סטנוול. מהומות סטנוול היו יריית הפתיחה של צורת המחאה האגרסיבית של הומואים ולסביות בארצות הברית ובעולם, ולכן החלטתי למתוח שם את גבול העבודה.

עבודה זו עוסקת בהרבה רבדים ותהליכים שהשפיעו זה על זה. בכדי להבין את התמונה כולה ולפשט את ההבנה, היה עליי לפרק את התהליכים הרבים בהם עסקתי ולבנות את העבודה בצורת שכבות- כך שכל שכבה מוסיפה לקודמתה עוד מידע, עד ליצירת התמונה הכללית.

התחלתי בפירוק שאלת החקר. קודם כל שאלתי את עצמי את השאלה המהותית- מה בכלל גורם לקבוצה מסוימת להפוך מאוסף של אינדיבידואלים לקבוצה בעלת מאפיינים ומטרות משותפות. מקריאת ספרות מחקרית, הבנתי כי דיכוי של קבוצה עם מאפיינים מסויימים הוא גורם מרכזי בהתלכדות הקבוצה. לאחר שהבנתי את זה, שאלתי את עצמי מה גרם לדיכוי ההומוסקסואלי בשנים שלאחר המלחמה. התחלתי בהתחקות אחר התהליכים ההיסטוריים והחברתיים המשמעותיים שעברה החברה האמריקנית בשנים שלאחר המלחמה ושאלתי את עצמי איך אלה תרמו לדיכויים של הומואים ולסביות. לאחר מכן בחנתי את צמיחתה של ההתנגדות ההומו-לסבית והארגונים לשיוויון זכויות הומו-לסבי בשנות החמישים והשישים בארצות הברית.

כלומר, כדי להבין את התמונה כולה היה עליי לשאול כמה שאלות:

- לאילו תהליכים חברתיים הובילה המלחמה בחברה האמריקנית?
- איך תהליכים אלו השפיעו על הומואים ולסביות?
- כיצד ומדוע רדפה החברה האמריקנית את ההומואים והלסביות בתקופה שלאחר המלחמה?
- למה גרמה אותה רדיפה בקרב הומואים ולסביות?
- כיצד נוצרו הקבוצות ההומוסקסואליות הראשונות, ומה גרם להן להיווצר?
- כיצד השפיעה התקופה שלאחר המלחמה על גיבוש הזהות ההומוסקסואלית והלסבית?

¹ המונח "גיבוש הזהות ההומו-לסבית", מתייחס לתהליך שעברו הומואים ולסביות בו הפכו מאוסף של אינדיבידואלים לקבוצה. כלומר, התהליך בו הבינו הומואים ולסביות כי יש להם זהות ייחודית, השונה מרוב האנשים.

על שאלות אלו ושאלות נוספות, ניסיתי לתת מענה בעבודה זו.

כפי שהקדמתי לציין, מבנה העבודה, הוא בצורת שכבות. המטרה היא ליצור אצל הקורא תחושה של תהליך מסויים הנמצא בהאצה מתמדת עד אשר מגיע לשיאו עם סיום העבודה. העבודה מתחילה מתיאור של מאורעות כלליים, וככל שמתקדמים בעבודה, היא נכנסת יותר ויותר לפרטים הקטנים. העבודה נפתחת במבוא היסטורי, שתפקידו להציג בקצרה את מצבם של הומואים ולסביות לפני מלחמת העולם השנייה ובזמן המלחמה. המבוא ההיסטורי מאפשר קבלת פרספקטיבה על המצב לפני המלחמה והבנה של תוצאות המלחמה בהקשר ההומוסקסואלי. בנוסף, ישנם אירועים ותהליכים היסטוריים שהתרחשו בתקופה זו שהם חיוניים להמשך העבודה.

לאחר המבוא ההיסטורי מובאים פרקי העבודה:

בפרק הראשון מוצגים שני תהליכים מרכזיים שהתרחשו בחברה האמריקנית בתקופה שלאחר המלחמה, כמו-גם התייחסות לאופן בו המלחמה תרמה ליצירת אותם תהליכים. עיקר עניינו של פרק זה הוא לתאר בכלליות את החברה האמריקנית בשנים שלאחר המלחמה.

בפרק השני, בניתי את השכבה השנייה. תיארתי כיצד אותם תהליכים השפיעו על הומואים ולסביות באותן שנים. פרק זה מתאר ומפרט את מצבם של הומואים ולסביות בשנים שלאחר המלחמה ועד לשנות החמישים המאוחרות.

בפרק השלישי, הוספתי לעבודה שכבה נוספת. פרק זה מתאר כיצד מצבם של הומואים והלסביות בשנים אלו, כמו שתואר בפרק השני, תרם ליצירת הקבוצות וההתארגנויות ההומוסקסואליות הראשונות. בנוסף, מספר פרק זה בפירוט על אותן קבוצות והתארגנויות ומעשיהן.

הפרק הרביעי הוקדש כולו למהומות סטנוול. הפרק מתאר את המהומות בפרטים ומסביר את החשיבות שלהן, מה גרם להתפרצותן ומה ההשפעות שלהן על החברה ההומו-לסבית.

בסיכום העבודה, אחבר את כל המידע שאספתי לכדי תמונה שלמה שתיתן את התשובה לשאלת החקר-האם וכיצד השפיעה מלחמת העולם השנייה והתקופה שאחריה, על יצירת הזהות ההומו-לסבית ועל הקמת התנועות לשוויון זכויות להומואים ולסביות.

מבוא היסטורי

במבוא זה אסקור בקצרה את מצבם של הומואים ולסביות לפני מלחמת העולם השנייה ובזמן המלחמה. העבודה עוסקת בתוצאות המלחמה בהקשר ההומוסקסואלי, ולכן אציג בפרק זה אך ורק את המידע הנחוץ להמשך העבודה.

הומואים ולסביות לפני המלחמה

קשה ביותר לקבוע את הרגשתם ופעילותם של הומואים ולסביות בתקופה שלפני מלחמת העולם השנייה. ההנחה הרווחת היא שהסיבה לכך נעוצה בעובדה שהומואים ולסביות היו מוסתרים ביותר בתקופה זו ולא השאירו מאחוריהם כמעט שום עקבות. רוב המידע שיש כיום מבוסס על עדויות.²

בארצות הברית שלפני המלחמה, הומוסקסואליות הייתה מחוץ לחוק. יחד עם זאת, התפתחה בערים הגדולות, כמו ניו יורק (New-York) מיאמי (Miami) ולוס אנג'לס (Los Angeles) תת-תרבות הומוסקסואלית שכללה בארים (Bars) ומקומות בילוי.³

רבים מהגברים והנשים שהתנסו בפרקטיקות חד מיניות בשנות השלושים, כלל לא הכירו את המונח "הומוסקסואליות". אוטיס ביגלו, שהיה נער בשנות השלושים באמריקה אמר בנושא זה:

"בעולם שלי, בשנות השלושים, מילים כאלו פשוט אינן היו קיימות. חשבנו שאנחנו פשוט עוברים שלב בחיינו...אלו היו רק חברים, אתה יודע, שעושים דברים מהנים אחד לשני, לא יותר מזה. לכולנו היה ברור כי נתחתן ונקים משפחה בסופו של דבר".⁴

בהקשר של עבודה זו, צריך להבין כמה דברים לגבי השנים שלפני המלחמה:

- ❖ הומוסקסואליות לא הייתה דבר ידוע בחברה. אמצעי התקשורת בקושי התעסקו בנושא, ובפעמים שכן, לא דובר על "הומוסקסואליות", אלא על "סטייה" (perversion) או "מעשי סדום" (sodomy).
- גם הממשל והפוליטיקאים מעטו לדבר על הנושא, מכיון שהוא לא היה בתפוצה כה רחבה והציבור לא התעניין בו, ובגלל הידיעה הברורה שמעשים מסוג זה הם אסורים.⁵

² John D'emilio, *Sexual Politics, Sexual Communities. The making of a Homosexual Minority in the United States 1940-1970*, Chicago, The University of Chicago Press, 1983. p. 20

³ Charles Kaiser, *The gay metropolis 1940-1996. The Landmark History of Gay Life in America Since World War II*, San Diego, Harcourt Brace & Company, 1997. p. 5

⁴Ibid, p. 6

⁵ D'emilio, *Sexual*. p. 19

- ❖ התרבות ההומוסקסואלית והלסבית הייתה קיימת, אך זכתה לסלחנות יחסית מצד המשטרה והרשויות והייתה בהיקף נרחב הרבה פחות מהעשורים שלאחר מכן.⁶
- ❖ לא היה מסע רדיפה שיטתי ומכוון להיפטר מהומואים ולסביות בתקופה שלפני המלחמה. כן היו פשיטות על בארים והטרדות כלפי הומואים ולסביות, אך לא כחלק ממסע כולל, והם לא היו מלווים בהסתה תקשורתית או בהד ציבורי.⁷
- ❖ הזהות ההומוסקסואלית כמעט ולא הייתה קיימת. הומואים ולסביות ראו עצמם כאינדיבידואלים ולא כקבוצה וגם אלה שקיימו מעשים הומואירוטים, גם אם באופן קבוע, לא הגדירו את עצמם כהומואים או כלסביות.⁸

הומואים ולסביות בזמן המלחמה

אחד המאורעות בעלי ההשפעה הרבה ביותר על החיים העתידיים של הומואים ולסביות באמריקה, היה הגידול האדיר בצבא ארצות הברית בתקופת מלחמת העולם השנייה.⁹ הגיוס ההמוני של מיליוני אמריקאים בין הגילאים 18 ל-45 בשנת 1941, יצר את הריכוז הגדול ביותר בהיסטוריה של הומואים ולסביות בארגון אחד. במהלך המלחמה, גויסו כ-16,400,000 אמריקנים בסך הכל לשורות הצבא.¹⁰

למלחמה כמה היבטים שהשפיעו מאוד על הומואים ולסביות:

- ❖ הגיוס ההמוני, גרם לאמריקנים רבים להיחשף למיניותם בפעם הראשונה. אנשים שלא ידעו כי הם הומוסקסואלים התנסו בחוויות חד מיניות ראשונות במהלך השירות. החיים בתאים צפופים וחוסר החוויות המיניות שהיה קיים אצל החיילים, גרמו למתח מיני רב בקרבם.¹¹
- ❖ הסביבה החברתית בזמן השירות הצבאי במלחמת העולם השנייה, העלתה אל פני השטח את תופעת ההומוסקסואליות. גברים החלו לחקות מתוך הומור את הסטריאוטיפ של הומוסקסואל כדי להפיג את המתח המיני של חיים בקסרקטינים. התופעה הפכה כה נפוצה שגברים יכלו לעשות דברים הומוסקסואלים בפומבי, מבלי שדבר זה יעורר תגובה כלשהי מהסובבים אותם. גברים רקדו

⁶ David K. Johnson, **The Lavender Scare: The Cold War Persecution of Gays and Lesbians in the Federal Government**, University of Chicago Press, Chicago, 2004. P. 78

⁷ Allan Bérubé, **Coming Out Under Fire: The History of Gay Men and Women in World War II**, Chapel Hill, University of North Carolina Press, 2010. p. 25

⁸ D'emilio, **Sexual**. P. 22

⁹ Kaiser, *Ibid*, p.27

¹⁰ *Ibid*, p. 24

¹¹ Allan Bérubé, **My Desire for History: Essays in Gay, Community & Labor History**, Chapel Hill, The University of North Carolina Press, 2011. p. 86

אחד עם השני, ישנו באותן מיטות כשהם מחובקים ועשו עוד כל מיני פעילויות הומוסקסואליות שיכלו להביא למאסר בעתות שלום.¹²

❖ לאחר ששמעו כי ישנם הומואים ולסביות בשורות הצבא, ניסו ראשי הצבא להבין כיצד להיפטר מהם. הייתה זו דילמה בעבור הצבא, מכיוון שהוא נזקק לכל אדם, ולא יכל להרשות לעצמו לאבד הרבה אנשים. הפתרון בסופו של דבר היה להטיל את משימת הטיהור על קבוצה של רופאים צבאיים. הרופאים החלו לתשאל את כל החיילים החדשים האם הם עסקו בחייהם בחוויות הומוסקסואליות. עבור אנשים רבים, הייתה זו הפעם הראשונה שהם חשבו על הנושא ונחשפו למושג "הומוסקסואליות".¹³ היחס הרע להומואים ולסביות והגיבוי התמידי מצד הצבא, גרם לחשיפה אדירה של תופעת זו אצל מיליוני החיילים והציבור הרחב והוביל ליצירת מכנה משותף בקרב ההומואים והלסביות, שתרם לתחושת הקבוצה בפעם הראשונה.¹⁴

❖ ההשלכות כלפי מי שנתפסו במעשים הומואירוטיים היו חמורות. העונש כלל הדחה מיידית מהצבא, שימוע מיוחד בפני וועדה ואישפוז במחלקה פסיכיאטרית או לעיתים מאסר. הדחת הומואים ולסביות כונתה "הדחה כחולה" (Blue discharge), מכיוון שהודפסה על נייר כחול, ומנעה מאותם מודחים לקבל הטבות של חיילים משוחררים ולעיתים אף מנעה מהם מלהשיג עבודה לאחר השירות.¹⁵ עשרות אלפי החיילים שקיבלו את אותן הדחות כחולות, יצאו בהמוניהם לחפש את מקומם בערים הגדולות וגרמו להרחבת חיי הלילה ותרבות ההומו-לסביים בניו יורק, לוס אנג'לס, סן פרנסיסקו וערים נוספות.¹⁶

❖ אספקט נוסף שנגרם בעקבות המלחמה הוא שלהומואים ולסביות היה קל יותר ליצור קשרים זה עם זה. בתי החולים הצבאיים הפכו למקום בו התרכזו הומואים ולסביות רבים והיוו מקום שבו הם יכלו לדבר בפתיחות זה עם זה. במצב הזה, הומואים ולסביות יכלו בקלות למצוא אחד את השני מבלי לעורר חשד.¹⁷

להומואים ולסביות אמריקנים רבים, היוותה מלחמת העולם השנייה את היציאה הלאומית מהארון.¹⁸ המלחמה היוותה חממה להומואים ולסביות ותרמה רבות לזהות הקבוצתית שלהם ולגילוי המיניות שלהם. מעל הכל, הביאה המלחמה לתודעה ציבורית אדירה בנושא הומוסקסואליות.

¹² D'emilio, *Sexual*. P. 27

¹³ Ibid, p.25

¹⁴ Bérubé, , *Coming*, p, 32

¹⁵ Bérubé, *My Desire*, p. 91

¹⁶ Ibid, p. 93

¹⁷ D'emilio, *Sexual*. p. 26

¹⁸ Ibid, p. 24

פרק ראשון

המצב החברתי-פוליטי בארצות הברית שלאחר

מלחמת העולם השנייה

1945–1954

אם אנו מעוניינים להבין את השינוי שחל ביחס להומואים ולסביות בשנים שלאחר מלחמת העולם השנייה שהביא להתארגנות הומוסקסואלית ולמחאות, יש להבין את רוח התקופה בארצות הברית ואת השפעות המלחמה עליה. אתמקד בשני היבטים שקשורים במלחמה וגרמו לדחיקתם ואפלייתם של ההומואים ולסביות בשנים אלו:

1. "הבהלה האדומה השנייה" (The second red scare) ושנות המקארתיזם (McCarthyism).
2. התחזקותו של האתוס האמריקאי וחיבות התא המשפחתי במהלך שנות החמישים.

1. "הבהלה האדומה השנייה" והמקארתיזם

בשונה מהאווירה בסיימה של מלחמת העולם הראשונה, יצאו האמריקאים ממלחמת העולם השנייה בתחושה של אופוריה נרחבת. האמריקאים הרגישו גאווה לאומית וחשו שאומתם היא האומה הטובה והמצליחה ביותר ושתפקידם הוא להביא את הדמוקרטיה והמודרנה אל העולם כולו.¹⁹ עם סיום המלחמה, הייתה אווירה של שלום ורגיעה אך גבר המתח בין ארצות הברית לברית המועצות. שתי מעצמות העל, האחת קפיטליסטית מובהקת והשנייה קומוניסטית, החלו במירוצי חימוש וידע במטרה לגבור האחת על האחרת. הייתה זו התנגשות בין שתי תפיסות עולם חברתיות-פוליטיות שונות, שכל אחת מהן ניסתה לשאוף לדומיננטיות עולמית. כך נוצר עולם דו קוטבי המונהג על ידי שתי אימפריות שיצאו מחוזקות מהמלחמה ומקריסתה של אירופה. כל אחת מן המעצמות ראתה בעצמה כמנצחת הגדולה של המלחמה ושתייהן רצו לממש את ניצחונן על ידי הרחבת האידאולוגיה וההגמוניה שלה.²⁰

¹⁹אייל נווה, *המאה האמריקאית*, ירושלים, משרד הביטחון, 2000. עמ' 60

²⁰שם, עמ' 62

בסוף שנות הארבעים, נחלה ארצות הברית כמה כישלונות צבאיים מול השלטונות הקומוניסטים בקוריאה ובסין ובנוסף, הסובייטים הצליחו לייצר פצצה גרעינית. דברים אלה, יצרו חרדה ובהלה אדירות מקומוניזם בקרב הציבור הרחב בארצות הברית. חרדה זו נוצלה על ידי פוליטיקאים שטענו שמשפטי פעולה קומוניסטים הם אלה שאחראיים לכישלונותיה של ארצות הברית ולהצלחותיה של ברית המועצות.²¹ טענות וחששות אלו, הובילו לתקופה נרחבת- שנמשכה משנות הארבעים המאוחרות ועד שנות החמישים המוקדמות- של פחד מהפיכה קומוניסטית. הבהלה הקומוניסטית התאפיינה במסעות פיטורים וטיהורים נרחבים נגד אלו שנחשדו כקומוניסטים, בכל ארצות הברית.

כשהחלו היחסים עם ברית המועצות להתדרדר עוד יותר לאחר המלחמה, דרשו הרפובליקנים למהר ולטהר את הממשל האמריקני מקומוניסטים "לפני שיקרה אסון".²² בבחירות לקונגרס בשנת 1946, הרפובליקנים הפכו את נושא טיהור ה"אדומים" (Reds) לנושא המרכזי בבחירות ולדגל הפטריוטיות וההגנה על המולדת. מסתבר שגישה זו הייתה מקובלת על הציבור, שכן זכו הרפובליקנים לרוב מוחץ בקונגרס בבחירות אלו. גם לאחר הבחירות לא חדלו הרפובליקנים מעיסוק בנושא זה - אלא להפך. ככל שהלכה והתעצמה המלחמה הקרה כך הלכה והתרחבה דעת הקהל שתמכה במאבק נגד "האדומים" ובפיטוריהם ממשרות ממשלתיות. הרפובליקנים דרשו לערוך חקירה בדבר השקפתו הפוליטית של כל אחד מעובדי המדינה ולהרחיק מן העבודה כל מי שלטענתם עלול להוות סיכון ביטחוני.²³ הם האמינו כי לאנשים הדוגלים בקומוניזם, אין מקום בחברה האמריקנית והם מהווים סיכון חמור לחברה. בנוסף, הם טענו כי קומוניסטים שמשרתים במשרות ציבוריות עלולים לרגל למען הסובייטים ולהעביר להם מידע מסווג שיגרום למפלות נוספות לארצות-הברית.

במרץ 1947, נכנע הארי טרומן (Harry Truman) נשיא ארה"ב, לדרישות הרפובליקנים והבולשת (FBI) בראשותו של ג'ון "ג'יי" אדגר הובר (John Edgar Hoover), והחליט להקים ועדה שתחקור ותבדוק את נאמנותם של כל עובדי המדינה. טרומן נכנע לרפובליקנים משני טעמים; הראשון - הרוב בקונגרס והשני - התכוונותו לבחירות 1948 והידיעה שלנושא זה יש אהדה נרחבת בקרב הציבור.²⁴ בראש הוועדה העמיד טרומן סנאטור רפובליקני ונתן לה חופש פעולה מוחלט. לוועדה זו, הוועדה לחקירות פעולות אנטי-אמריקניות (House Un-American Activities Committee), ניתנו פריבילגיות חריגות ביותר: בסמכות הוועדה היה לפטר כל מי שיש ספק בנאמנותו למדינה. מה שהוסיף בעייתיות רבה לוועדה הוא היעדרה

²¹ שם, עמ' 69

²² ישראל זינגרוב וזאב בויס, **ההיסטוריה של ארצות-הברית בשנות המלחמה הקרה, כרך א'- עידן טרומן**, תל אביב, משרד משרד הביטחון, 1998. עמ' 46

²³ שם, עמ' 47

²⁴ נווה, שם, עמ' 65

של הגדרה ברורה למושג "נאמנות לארצות הברית". בנוסף, הוועדה לא הייתה חייבת לתת נימוק בדבר פיטוריו של עובד ולעובד שפוטר לא ניתנה אפשרות לדעת מהיכן או ממי הגיע המידע בדבר חוסר נאמנות. בשנת 1947, פוטרו עשרה מבכירי התעשייה בהוליווד לאחר שלא הסכימו לתת לוועדה מידע לגבי חבריהם שנקטו כביכול בפעולות אנטי-אמריקניות. הוועדה המשיכה לחקור ביסודיות את הוליווד וטענה שסרטים שעוסקים באפליית השחורים או באינדיאנים כקרבת האמריקאים, הם סרטים אנטי-אמריקניים המכילים תעמולה סובייטית.²⁵

עד שנת 1951, נבדקו כשלושה מיליון עובדי מדינה, מתוכם פוטרו כמה מאות, ואלפים התפטרו כיוון שלא היו מוכנים לעבור את הבדיקה.²⁶

בשנת 1950, נכנס לפתע לתודעה האמריקאית סנאטור זוטר בשם ג'וסף "ג'ו" מקארתי (Josef Joe McCarthy). הוא נכנס לתודעה כאשר טען בנאום שנשא בוויגר'יניה, שיש בידו מאתיים וחמישה שמות של בכירי ממשל שמרגלים לטובת הקומוניסטים. בכך יצר מקארתי היסטריה אדירה בקרב הציבור והתקשורת האמריקנים והפך עצמו לאדם הפופולרי והמדובר ביותר בקרב המעמד הבינוני-נמוך בארצות הברית. מקארתי הפך לנציג האדם הפשוט והפטרוטי, למייצג האמריקאיות האמתית, הישנה והטובה ולגיבור תרבות אותנטי. עם אהדתו הציבורית האדירה, התמנה מקארתי עד מהרה ליושב ראש של שתי ועדות חשובות בסנאט שעסקו בביטחון המדינה.²⁷ "וכך החל הקרקס", כדבריו של דייוויד הלבשרטאם.²⁸

מאז שעלה על הבמה (פברואר 1950) ועד שירד ממנה (סוף 1954), הטיל מקארתי אימה על האומה האמריקנית כולה ולא חסך שבטו מכל מי שלדעתו היה בוגד מבית. הוא תקף דמוקרטים רבים, ובראשם הנשיא טרומן, וכינה אותם משרתי הקרמלין. הוא שם לו למטרה לטהר את מדינתו מה"בוגדים האדומים". השפעתו של מקארתי הגיעה לשיאה בתחילת שנות החמישים, בזמן כהונתו השנייה של טרומן. מקארתי הכניס את הממשל למצב של מצור. אף אחד לא העז להתנגד לו, שמא יחשבו שהוא מתנגד למאבק בקומוניסטים, וגם אנשים שידעו שמקארתי מעליל עלילות שווא לא רצו לסכן את עצמם ולכן שתקו.

מקארתי החל לזמן אנשים "חשודים" לוועדת חקירה פומבית של סנאט ארצות הברית. הוועדות הללו היו משפילות, והציבו את האדם החשוד במצבים בלתי אפשריים ומביכים. שאלה לדוגמה שנשאלה לעיתים תכופות בוועדות הללו ומוכיחה את האבסורדיות שלהן הייתה "האם אתה כעת, היית אי פעם, או אתה מכיר אנשים הקשורים עכשיו או היו קשורים בעבר למפלגה קומוניסטית?"²⁹ עצם הזימון הצביע על כך שהוועדה מודעת לקשר זה או אחר שקיים לאותו אדם עם המפלגה הקומוניסטית, כך שגם סירוב לתת

²⁵ זינגב ובויס, שם, עמ' 269

²⁶ שם

²⁷ נווה, שם, עמ' 73

²⁸ דינגרוב ובויס, שם, עמ' 270

²⁹ נווה, שם, עמ' 66

שמות או הכחשה גרם לעד להיות חשוד באופן אוטומטי. אנשים שהיו מגיעים לוועדה היו כמעט תמיד מאבדים את מקום עבודתם ומסומנים לכל חייהם.³⁰

פעולתו של מקארתי גרמה לאווירה עכורה במוסדות עבודה רבים. לעתים, אם אדם היה חושק בתפקיד מסויים או בעבודה מסויימת, הוא היה יכול להלשין על אדם אחר לוועדתו של מקארתי ובכך לתפוס את עבודתו לאחר שיפוטר. אנשים פוטרו ללא הרף, מסיבות לא-סיבות. לדוגמא, אנשים יכלו היו למצוא עצמם מפוטרים רק בגלל שבשנות המלחמה חתמו על עצומה הקוראת לסייע לרוסיה במלחמה בנאצים. מקארתי הגדיר אנשים אלה כבוגדים ופושעים המשרתים את ברית המועצות.³¹

המהפכה הקומוניסטית בסין, התשישות ממלחמת קוריאה, הפצצה האדומה, הוצאתם להורג של הזוג אתל ויליוס רזנברג בגין ריגול, ומקארתי עצמו היו אלו שהכינו את הקרקע לבחירות לנשיאות בנובמבר 1952, בהן זכה מועמד רפובליקני בפעם הראשונה מזה עשרים שנה- דוויט איזנהאואר (Dwight Eisenhower). עם בחירתו של איזנהאואר לנשיא, ההיאחזות במקארתי נחלשה ונעשתה מיותרת מכיוון שהוא כבר לא היה הרפובליקני החזק במדינה.³²

מכאן ואילך, החלה דעיכתו של מקארתי. ב-1953, החל העיתונאי המפורסם אדוארדו ר' מורו, לצאת כנגד ציד המכשפות שמבצע מקארתי. הוא חשף פרשה של חייל שפוטר מהצבא בעקבות מקארתי רק בגלל שהוריו קראו עיתונים שהגיעו אליהם ממולדתם, יוגוסלביה (שבשנים ההן הייתה קומוניסטית). מורו המשיך במסעו נגד מקארתי וחשף פרשיות רבות ולא צודקות שמקארתי אחראי להן. כך, הפחית משמעותית מורו, שאחוזי הצפיה בתכניתו היו גבוהים ביותר, את תמיכת דעת הקהל האמריקאית במקארתי. בסיום אחת התכניות שהקדיש למקארתי אמר מורו:

*"אנחנו נוהגים להציג את עצמנו כמגניי החירות והחופש, אבל אי אפשר להגן על החירות מחוץ לארצות-הברית ובאותה עת לרצוח אותה בבית. תעלוליו של מקארתי זורעים פחד וייאוש בין ידידנו בחוץ-לארץ ומשרתים את אויבינו. מי אשם בכך? זו אינה אשמתו של מקארתי. לא הוא יצר את אווירת הפחד, אבל הוא השכיל לנצל אותה לצרכיו בהצלחה רבה. אכן צדק קאסיוס כאשר אמר לברוטוס: גורלנו, ברוטו יקירי, אינו טמון בכוכב שלנו אלא אך ורק בתוכנו ובעצמנו. לילה טוב לכולם!"*³³

כאשר מקארתי החל להאשים את ראשי הצבא בקומוניזם בתחילת 1954, החלו להבין אנשים שמדובר באדם לא רציונלי שטוען טענות אבסורדיות. מקארתי נעשה מאוס הן על ידי העם והן על ידי חברי מפלגתו

³⁰ שם, עמ' 70

³¹ זינגרוב ובויס, שם, עמ' 272

³² נווה, שם, עמ' 73

³³ זינגרוב ובויס, שם, עמ' 276

הרפובליקנים. כך, בסוף 1954, הצביע הסנאט על הדחתו ומקארתי ירד מהבמה באותה המהירות שבה עלה עליה.³⁴

בעקבות מקארתי, הוטבע מונח על שמו שנקרא "המקארתיזם" (McCarthyism) והוא מתאר האשמת אנשים בגין עבירות שספק אם ביצעו. בתקופתו של מקארתי פוטרו יותר מעשרת אלפים אנשים ואלפים נוספים התפטרו.³⁵ רק שנים מאוחר יותר תתגלה האמת על שקריו הרבים של מקארתי ועל העוול שהוא גרם לאלפי אנשים. היעלמותו של מקארתי לא העלימה איתה את ה"מקארתיזם". ב-1954, הוציא הסנאט את המפלגה הקומוניסטית אל מחוץ לחוק, והקומוניזם המשיך להוות איום בעיני רבים לביטחונה של ארצות הברית.

2. הקונפורמיות והתחזקות התא המשפחתי

כשנגמרה המלחמה רבים חששו פן יוצר שוב משבר כלכלי חריף, אך למעשה ההפך התרחש.³⁶ ארצות הברית נכנסה למלחמה ב-1941 ויצאה ממנה ב-1945. במשך המלחמה, צמחה כלכלת ארצות-הברית באופן אדיר והתוצר הלאומי גולמי כמעט והכפיל עצמו. היקף היצור של בתי החרושת האמריקנים היה הגדול בעולם באותה תקופה והוא רק המשיך והתעצם. הביקוש לייצור המלחמתי גרם למחסור בידיים עובדות, יצר מיליוני מקומות עבודה וגרם להעלאת השכר במשק. כך קרה, שנשים רבות וגם בני מיעוטים, החלו לצאת לעבודה. דבר זה גם גרם לכך שהמעמד הבינוני החל להתרחב בצורה ניכרת וכן תרבות הצריכה הלכה וגדלה ותרמה עוד לכלכלת המדינה. כלכלתה צמחה מכל היבט אפשרי; הגברת יכולות היצור, שיפורים טכנולוגיים, דרישה לידיים עובדות, עליית שכר וכוח הקנייה.³⁷

תקופה זו והמשכה נקראת על ידי רבים "הבום האקונומי שלאחר מלחמת העולם השנייה" (Post world war II economic boom).³⁸

שנות החמישים אופיינו במודל אידיאלי וקוטבי בין המגדרים בהם "כל אחד ידע את מקומו". גברים הלכו לעבודה כדי לפרנס את משפחותיהם, נשים טיפלו בילדים וארגנו את משק הבית, בנים התייחסו לאביהם בכבוד וכמודל לחיקוי, ובנות למדו בישול וכלכלת בית כדי להיות בבוא העת אימהות ורעיות טובות. בנוסף, הגבולות בין כל קבוצה אתנית, גזעית או מגדרית היו חדים ברורים. אמות המידה של התנהגות ראווה היו

³⁴ זינגרוב ובויס, שם, עמ' 277

³⁵ שם, עמ' 47

³⁶ Andrew J. Dunar, **America in the 50s**, New York, Syracuse University Press, 2006. p. 2

³⁷ סמואל אליוט מוריסון, הנרי סטיל קומאג'ר וויליאם א. לטנברג, **ההיסטוריה של ארצות הברית, כרך ב'**, תל אביב, זמורה ביתן, 1983. עמ' 715

³⁸ Ibid, p. 168

ידועות, וסטייה מהן הוקעה בחריפות על ידי הציבור.³⁹ האינדיבידואליות דוכאה בהרבה מהמקומות והמשפחה הפכה להיות אבן הפינה האמריקנית והבסיס החשוב ביותר למולדת.

הקונפורמיות הרבה והקונצנזוס החברתי הרחב שהיה נוכח מאוד בשנים אלו, הביא להתייחסות אל שנות החמישים כעשור שקט ואף משעמם. היסטוריונים מגדירים תקופה זו כתקופה של קונפורמיות ושאננות, שבהן פרחה תרבות רדודה וסנטימנטלית, השבויה באתוס הצרכנות וחפה מכל מימד ביקורתי.⁴⁰ דוגמא לכך היא חוסר הביקורת הכמעט מוחלט בחברה האמריקנית על הטלת פצצת האטום על הירושימה ונגסאקי באוגוסט 1945. הפלת פצצות האטום כמעט ולא עוררה דיון ציבורי. לרבים מהאמריקנים, העובדה שהסתיימה המלחמה נראתה חשובה בהרבה מהדרך בה הסתיימה.⁴¹

שנות החמישים למעשה הכינו והכשירו את הקרקע לקראת שנות השישים הסוערות במיוחד. לכן, שנות החמישים מעניינות מאוד מכיוון שבהן טמון המקור למה שעתידי להתרחש בעשורים הבאים.⁴² הנשיא דווייט אייזנהאואר (Dwight Eisenhower), שנכנס לתפקיד בינואר 1953, שיקף באישיותו את האופי של שנות החמישים. הוא נחשב כדמות נעימה ומפייסת, איש משפחה למופת, נשיא שידע בדיוק את מקומו ואת מגבלותיו ושלא פתח בפעולות דרמטיות וראוותניות. אייזנהאואר כיהן שתי כהונות רצופות ולעומת קדנציות של נשיאים אחרים, אין כותרת שיכולה לאפיין את הממשל בתקופתו מלבד "don't rock the boat", שפירושו "אין לטלטל את הספינה".⁴³

בין השנים 1946 ל-1960 לערך (ישנם וויכוחים בנוגע לטווח), עברה החברה האמריקנית תהליך דמוגרפי נרחב שזכה לכינוי "בייבי-בום" (baby boom). באותן שנים, שהחלו לאחר המלחמה עם חזרתם של 12 מיליון החיילים ששירתו מעבר לים, גדלה המשפחה האמריקנית בקרב בני המעמד הבינוני באופן חריג. המגמה של צמצום גודל המשפחה העירונית שרווחה בשנים שלפני המלחמה, פסקה לפתע למשך עשר שנים בהן גדל מספר הילדים הממוצע במשפחה למעל שלושה ילדים. נקודת השיא הייתה בשנת 1957, בה ממוצע הילדים למשפחה עמד על 3.78.⁴⁴ בנוסף, שיעור הזוגות הנשואים בקרב האוכלוסייה הגיע בשנים אלו לשיא של כל הזמנים, כאשר אחוז הנשים הנשואות בגיל עשרים וארבע עמד על כשבעים אחוזים, לעומת ארבעים ושניים אחוזים בלבד בשנת 1940.⁴⁵ בנוסף, גם הגיל בו אנשים התחתנו ירד

³⁹75 עמ', שם, נווה, שם, עמ' 75

⁴⁰80 עמ', שם, עמ' 80

⁴¹ Dunar, Ibid, p. 3

⁴²74 עמ', שם, עמ' 74

⁴³716 עמ', מוריסון, קומאגר' ולכטנברג, עמ' 716

⁴⁴81 עמ', שם, עמ' 81

⁴⁵ Steven Mintz, and Susan Kellogg, **Domestic Revolutions: A Social History of American Family Life**, The Free Press, New York, 1988. p. 179

בצורה דרסטית. בשנות החמישים, הגיל הממוצע שבו התחתן גבר עמד על עשרים ושתיים, והגיל הממוצע בו התחתנה אישה, עמד על עשרים בלבד.⁴⁶

חוקרים רבים ניסו לתת מענה לתשובה מדוע התרחש אותו "בייבי בום" בארצות הברית. רבים טוענים כי זהו אחד הביטויים לתופעה חברתית נרחבת באותן שנים שהדגישה את הבית וערכי המשפחה והנציחה יחסי מגדר מסורתיים בתוך משפחות המעמד הבינוני שחיו בפרברים. הסבר נוסף הוא שזהו תהליך אופייני לתקופות שלאחר משבר ומלחמה. מכאן ניתן להגיד, כי המלחמה השפיעה על חיזוק ערכי המשפחה בארצות הברית וכך גם על תופעת הבייבי בום.⁴⁷

לכן, נקראות שנות החמישים לעיתים רבות עידן הזהב של המשפחה בארצות-הברית.⁴⁸ תופעה משמעותית נוספת הקשורה לתופעת הבייבי-בום והתחזקות ערכי המשפחה המסורתית, היא תופעת המעבר לפרברים. בעקבות התרחבות הכלכלה שלאחר המלחמה, אנשים ועסקים החלו לחפש מקומות נוספים להשתכן בהם. כך, החלו אנשי המעמד הבינוני לעזוב את מרכז העיר ולעבור לפרברים, המרוחקים לרוב כשעה ממקום העבודה העירוני.⁴⁹ במשך העשור שלאחר המלחמה, שמונים וחמישה אחוזים מכלל יחידות הדיור שנבנו, נבנו בפרברים. בשנת 1960, גרה אותה כמות אנשים בפרברים ובערי ארצות-הברית. דרך החיים בפרברים, עיצבה את דמותה של המשפחה האידיאלית האמריקנית והשפיעה רבות על התרבות של שנות החמישים.⁵⁰

המעבר לפרברים שינה דרמטית את האופי והאוריינטציה של המשפחה. התרבות שהתפתחה בפרברים הייתה תרבות הבנויה על נינוחות, חומרניות וקונפורמיות. הפרברים היו הומוגניים מאוד מבחינת אופי, דת וגזע האוכלוסייה. לדוגמא; היו פרברים ללבנים בלבד, ליהודים, לשחורים, פרברים הומוגניים להפליא שקידשו את דרך החיים האמריקנית המסורתית והמשפחתית.⁵¹ כמו כן, יחסי המגדר בתוך המשפחה התחדדו במיוחד בפרברים. הגברים עבדו במרכזי הערים במשך רוב שעות היום, משאירים את מטלות הבית וגידול הילדים בידי הנשים. נשים רבות שיצאו לעבוד בתקופת המשבר של המלחמה, מצאו עצמן חוזרות אל הבית ואל הילדים וצעד זה נחשב נורמטיבי וראוי וזכה לתמיכת הממשל. גם נשים בעלות השכלה שלמדו באוניברסיטאות, נדחפו לראות בהורות ובנישואין כתפקידן הטבעי, הראוי והנכון.⁵² תופעות ריבוי הילדים והמעבר לפרברים השפיעו על תרבות שנות החמישים כולה, תרבות שמיקדה תשומת לב רבה בנושאים כמו גידול תינוקות, הנקה, אימהות, נישואין ומשפחתיות. הדימוי שארצות-הברית הקרינה כלפי חוץ היה דימוי של חברה שבעה ושאננה, קונפורמית ונטולת פגמים.

⁴⁶ Ibid

⁴⁷ נוה, עמ' 81

⁴⁸ Mintz and Kellogg, Ibid, p. 180

⁴⁹ Ibid, 183

⁵⁰ Dunar, Ibid, p. 168

⁵¹ נוה, עמ' 83

⁵² Mintz and Kellogg, Ibid, p. 184

בפרק זה, ראינו כי מלחמת העולם השנייה אחראית לתמורות רבות בחברה האמריקנית. ראשית, ראינו כיצד היא גרמה למתח בין המעצמות שיצר את הבהלה האדומה ואת המקארתזים וכיצד זה השפיע על החברה בארצות הברית. שנית, ראינו כיצד המלחמה גרמה לקפיצה כלכלית אדירה, שגרמה להרחבת המעמד הבינוני ולתופעת ריבוי התינוקות (הבייבי בום) והמעבר לפרברים, שיצרו חברה קונפורמית שמקדשת את המשפחה ואת יחסי המגדר המסורתיים.

כמובן שלא מדובר בסדר אירועים כרונולוגי של תופעה שגורמת לתופעה וחוזר חלילה, אלא מדובר באירועים ותופעות שהתרחשו זה לצד זה והשפיעו זה על זה בצורה הרמונית ומעגלית. כל תופעה העצימה את השנייה וחיזקה אותה וכולן ביחד יצרו את אופייה של החברה האמריקנית בשנות החמישים. בפרק הבא אעסוק בקשר בין התרחשויות אלו בחברה האמריקאית לבין מצבם של ההומואים והלסביות בחברה.

פרק שני: דיכוי

היחס להומואים ולסביות בארצות הברית מסיום מלחמת העולם השנייה ועד סוף שנות החמישים (1945–1960)

המציאות החברתית באמריקה שלאחר מלחמת העולם השנייה הייתה קשה ביותר להומואים ולסביות. הדיכוי הוטל עליהם כמעט מכל כיוון אפשרי. בקרב חוגים הומוסקסואליים רבים, נקרא העשור של שנות החמישים בארצות הברית "העשור הרע".⁵³ הדיכוי והדחייה הוטלו עליהם מכל כיוון; מבחינת החוק והחברה הם נחשבו לפושעים, סוטים, חסרי מוסר, אנסים וקומוניסטים, השיח הפסיכיאטרי הגדיר הומוסקסואליות כמחלה מאובחנת ואנשי הדת והכנסייה הציגו אותם כחוטאים. עקב הדרישה החברתית בארצות הברית של שנות החמישים לקונפורמיות חברתית, נחקקו חוקים קשים נגד הומואים ולסביות והממסד השקיע רבות בדה לגיטימציה שלהם ובדחיקתם לשוליים. בשנים אלו הומוסקסואליות היתה מחוץ לחוק. (ברנזי 2005).⁵⁴ בפרק הקודם, הוזכרה תופעת המקארתיזם והבהלה האדומה. בחלק הבא אתייחס ל"בהלת הלבנדר" - הבהלה מהומואים ולסביות ושיוכם לקומוניזם.

"בהלת הלבנדר" (Lavender scare)

כחלק מהתנהלותו של הסנטור מקארתי, ששם לעצמו למטרה "לטהר" את ארצות הברית מכל השפעה קומוניסטית, התפתחה האשמה בקומוניזם כנגד הומואים ולסביות, תוך הגדרתם כ"סיכון בטחוני למדינה" (security risk) והטלת האחריות בכישלונותיה של ארצות הברית על כתפיהם. כתוצאה מכך, הומואים ולסביות נתפסו כחברים באותה קטגוריה עם הקומוניסטים. התנהלות זו גרמה לכך שדעת הקהל הפכה להיות אנטי-הומוסקסואלית יותר ויותר והביאה לדמוניזציה ודה-לגיטימציה להומואים ולסביות באשר הם. אנלוגיה זו- בין ההומואים והלסביות לבין הקומוניסטים- הוסיפה צידוק נוסף לרדיפה אחריהם.

⁵³מאור ברנזי, על מאבקם של הומואים ולסביות בארה"ב מסוף מלחמת העולם השנייה ועד למהומות סטנוול ב-1969, עבודת סמינריון, הפקולטה למדעי הרוח, אוניברסיטת תל אביב, 2005. עמ' 20.

⁵⁴שם, עמ' 17

מקארתי תיאר את "נאשמיו" ההומוסקסואלים כ"אנשים משונים ביותר אשר נמצאים ביחסים קרובים עם המפלגה הקומוניסטית ועם אנשים בעלי סטיות דומות". "חלקם", טען מקארתי, היו "סוכנים סובייטים פעילים".⁵⁵

רוב נאשמיו לא היו הומואים או לסביות, אולם מקארתי סימן את הנטייה המינית כמשהו שמצביע על סכנה רחבה הרבה יותר. לטענתו כל אדם קומוניסט הוא מעוות בצורה כזו או אחרת, אם נפשית ואם פיזית, ולכן ההומוסקסואליות נתפשה בעיניו כחלק מהקומוניזם. ההומוסקסואליות, טען מקארתי, היא תופעה לא נורמלית, חסרת מוסריות וללא שיקול דעת, בדיוק אותם מאפיינים שלילים שהובילו אנשים להאמין בקומוניזם.⁵⁶

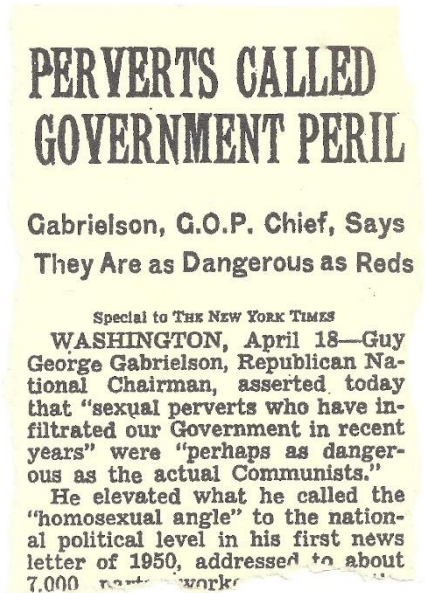
בפברואר 1950, פוטרו תשעים ואחד הומואים ממחלקת המדינה האמריקנית. היה זה הסנאטור ג'ון פיוריפוי (John Peurifoy) שחשף את סיבת פיטוריהם של אותם עובדים בשימוע שנערך בסנאט. החשיפה של פיוריפוי, התרחשה בעיתוני אסטרטגי. הייתה זו בדיוק התקופה שבה האמריקנים נכנסו אל "הבהלה האדומה" בעקבות ניצחון הסינים באסיה והבהלה מפצצת האטום הסובייטית. בנוסף, היו אלה רק ימים

ספורים לאחר נאום המפורסם של מקארתי, בו הודיע כי יש בידיו רשימה של 205 עובדי ממשל קומוניסטים. הכרזתו של פיוריפוי רק חיזקה את טיעונו של מקארתי ושל הרפובליקנים, ונתנה להם צידוק נוסף להתנגח בממשל טרומן.⁵⁷

הומוסקסואליות קיבלה דימוי של מחלה מדבקת שמאיימת על בריאותו של כל אדם המתקרב אליה. נוסף, כמה שבועות לאחר מכן, העיד רוי בליק (Roy Blich) ממחלקת המוסר בושינגטון, כי מסתתרים בשורות הממשל כחמשת אלפים הומוסקסואלים. בליק הוסיף להיסטריה הציבורית ועדותו הופיעה בכותרות העיתונים במשך מספר ימים.⁵⁸

לאחר חשיפת פיוריפוי ובליק ונאום מקארתי הורה הסנאט באמצע שנת 1952, על הקמת ועדה שתחקור האם מועסקים או

הועסקו בעבר אנשים לא נאמנים במחלקת המדינה. בראש הוועדה עמד סנטור וותיק ומכובד- מילארד טידינגס (Millard Tydings). סנטורים רבים, ובראשם הסנטור סטיילס ברידג'ס (Styles Bridges) האמינו כי האיום ההומוסקסואלי הוא גדול ומסוכן בהרבה מהאיום הקומוניסטי.⁵⁹

⁵⁵ Johnson, Ibid, p. 6

⁵⁶ Ibid, p. 7

⁵⁷ John D'emillio, **Making Trouble: Essays on Gay History, Politics, and the University**, New York, Routledge, Chapman and Hall Inc, 1992. p. 59

⁵⁸ Kaiser, Ibid, p. 71

⁵⁹ Ibid, p. 60

אותם סנטורים ניסו להזיז את מקארתי משימת דגש על הסכנה הקומוניסטית אל שימת דגש על הסכנה ההומוסקסואלית. כך שימשה הוועדה כקרקע להאשמות כנגד העסקת הומואים ולסביות בשורות המדינה (בהלת הלבנדר). הדיונים בוועדת טידינגס (Tydings Committee) היו מהמתקשרים והמדוברים ביותר בהיסטוריה של הסנאט. הוועדה סיפקה כותרות לעיתונים במשך שלושה חודשים רצופים. הודעה שנמסרה ע"י וועדה שהוקמה לאחר האירועים, שבמסקנותיה קבעה כי יש לפטר באופן מיידי את כל ההומוסקסואלים משירותי הממשל והמדינה, מסרה כי:

"הומוסקסואל אחד עלול ליצור קשרים ולהשפיע על חבריו לעבודה. הסוטים הללו ינסו בכל כוחם לשדל אנשים נורמטיביים לעסוק בפרקטיקות המעוותות שלהם. דבר זה נכון במיוחד במקרה של צעירים שעלולים להיות מושפעים בקלות מסוטה מין. הומוסקסואל אחד יכול לזהם ולהשחית משרד ממשלתי שלם".⁶⁰

מיד לאחר מכן, בלחץ הממשל, הוציא מזכיר המדינה, דין אצ'יסון (Dean Acheson), מסמך "עקרונות ביטחון" שמגדיר את מי יש להעסיק ואת מי אין להעסיק בשורות מחלקת המדינה. המסמך קבע כי אין להעסיק קומוניסטים, עבריינים, אלכוהליסטים וגם בעלי סטיות מיניות או בעיות מוסר. אנשים אלו מוגדרים כלא נאמנים ולכן אין להעסיקם.

באותה תקופה מחלקת המדינה קבעה כי "אנשים בעלי בסיס אנושי חלש ובעלי חוסר שיקול דעת, יכולים ליצור קשרים עם קבוצות או אינדיבידואלים העוינים את המדינה ובכך לסכן את ביטחונה"⁶¹. מדיניות זו נבעה מההנחה הגורפת כי הומואים הם בלתי יציבים נפשית ורגשית, כי רמת המוסר שלהם ירודה בשל התמכרותם לתאוות מיניות וכן מן ההנחה שבשל כך הומואים נוחים יותר לסחיטה, דבר שעלול להוות סיכון בטחוני במידה ויועסקו הומואים בשירות הציבורי.⁶²

כך, במשך שלושת השנים שבין 1950 ל-1953, נדחו יותר ממאה הומואים ולסביות שהיו מעוניינים לשרת במחלקת המדינה. השיטה הזו שאימצה מחלקת המדינה תשמש בעתיד דוגמא למשרדים ממשלתיים רבים.

הציבור האמריקני ומרבית כלי התקשורת, פעלו נחרצות להחלת נהלי הביטחון של מחלקת המדינה על כל המשרדים הממשלתיים והסוכנויות השונות. באפריל 1950, נפלה הצעת חוק בסנאט בנושא זה. נפילת ההצעה גרמה להד ציבורי רחב ולמחאות נגד ממשל טרומן והיד הרכה שהוא נוקט בנושא ה"סוטים" בממשל. אפילו מושל ניו יורק דאז, תומס דיואי (Thomas Dewey), תקף את מדיניותה של ממשלת טרומן וטען שהיא "משמחת את הסוטים".⁶³

⁶⁰ Ibid, p. 59

⁶¹ Johnson, Ibid, p. 20

⁶² Ibid

⁶³ D'emilio, **Making**, p. 16

במקביל החל לדון, הסנאט באופן תכוף בהימצאותם של הומואים ולסביות בשורות הממשל. למעשה, ההתעסקות בנושא הייתה כה גדולה שכמה סנאטורים אף התלוננו על היחס המופרז, לדברם, שמוענק להומוסקסואלים.

אפילו לפני חשיפתו של פיוריפוי, נראה היה שהטיהור יתרחב מעבר למחלקת המדינה. לאחר שפוטרו אותם תשעים ואחד הומוסקסואלים מהמחלקה, החלו שואלים סנאטורים רבים לאן הלכו אותם מפוטרים. הם פחדו שמא אותם סוטים מצאו עבודה בסוכנות ממשלתית אחרת. מקארתי הוסיף שמן למדורה כאשר טען שכמה מהם עובדים כעת בעבור סוכנות הביון המרכזית (CIA). הסנאטורים מיד הגישו תלונה לוועדת השירות האזרחי (Civil Service Commission), כדי שזו תבדוק אם אכן כמה מאותם מפוטרים שבו לעבוד בסוכנות אחרת. ואכן, הוועדה בדקה ומצאה שעשרים ושניים מתוך אותם מפוטרים, התקבלו לעבודה בסוכנות ממשלתית אחרת. הוועדה כמובן הורתה לפטר אותם מיד ולא להעסיקם יותר באף סוכנות ממשלתית.⁶⁴

האמריקנים, בעידודו של מקארתי, החלו לזהות את ההומוסקסואליות עם קומוניזם. השילוב התמידי בין השניים, הפך את שני המושגים לבלתי ניתנים להפרדה ולאיום אחד, וברוב אמצעי התקשורת לא נעשתה הפרדה ביניהם. אמריקנים רבים אפילו לא ידעו את ההבדל, והניחו שכאשר יש קומוניזם, יש הומוסקסואליות, ולהפך. בפועל, המפלגה הקומוניסטית האמריקנית התנגדה בעצמה להומוסקסואליות.⁶⁵ הידיעה על גל הפיטורין במחלקת המדינה, הגבירה את תמיכת הציבור במקארתי ובמפלגה הרפובליקנית. מעדויות של אזרחים שחיו בשנות החמישים בארה"ב, עולה כי התעסקותו של מקארתי עם העניין ההומוסקסואלי הוא זה שנתן לו את האהדה הרבה ביותר. הוכחה לכך היא שמתוך אלפיים וחמשת מאות המכתבים הראשונים שקיבל מקארתי לאחר האשמותיו, רק אחד מכל ארבעה מכתבים היה קשור לקומוניסטים בממשל, ושאר המכתבים היו בנושא ההומוסקסואלים בממשל.⁶⁶

הנושא חדר כלכך עמוק אל תוך התודעה והציבור האמריקני שעורכי עיתון הניו יורק דיילי מירור כתבו ש"אם אנחנו היינו כותבים את נאומו הקמפיין הרפובליקני, היינו משתמשים במילה 'הומו' (queer), בכל הזדמנות".⁶⁷ "בהלת הלבנדר" היא תופעת לוואי ישירה של האידיאולוגיה של מקארתי ושל הבהלה מקומוניזם.⁶⁸

ההסתה נגד הומוסקסואלים לא פסחה גם על התקשורת. דוגמא לכך הוא מאמר שפרסם העיתונאי לי מורטימור בעיתון הניו יורק דיילי מירור במרץ 1950. מורטימור הזהיר מפני הומואים ולסביות וטען

⁶⁴ Johnson, Ibid, p. 81

⁶⁵ Ibid, p. 31

⁶⁶ Kaiser, Ibid, p. 69

⁶⁷ Johnson, Ibid, p. 28

⁶⁸ Ibid

שלסביות מקימות תאים באוניברסיטאות ובבתי ספר כדי לשדל ולפתות נערות תמימות. עוד הוא טען כי הומואים (faggots) הסתננו אל שורות הצבא בהמוניהם.⁶⁹

התקשורת נהגה להשתמש במילים נחרצות ובטות שלא הותירו מקום לספק כי הומואים ולסביות הם סוטים וקומוניסטים אשר מסכנים את האומה כולה. המילה "סוטים" (Perverts/Deviates) תמיד הופיעה בכותרת הראשית ואילו המילה "המוסקסואלים" הופיעה רק בכותרת המשנה. אין ספק שהשימוש במילים אלו והדמוניזציה שנעשתה להומואים ולסביות באשר הם, הן על ידי השלטון והן על ידי התקשורת, שימשה ככלי אדיר לעיצוב דעת הקהל האמריקנית.⁷⁰

מכיוון שהומואים ולסביות יכלו בקלות להסתיר את זהותם, והאמונה שהם באמת ובתמים מהווים סכנה איננה לחברה ולמדינה, הובילה את הממשל לנקוט בצעדים חסרי תקדים בכדי לחשוף את זהות הומואים והלסביות העובדים בממשל. ב-1950, סיפקה הבולשת, ברשותו של ג'יי אדגר הובר, לווודת השירות האזרחי (CSC), מידע לגבי מאות עובדי ממשל ואנשים שהגישו מועמדות לעבודה, החשודים בהומוסקסואליות. דבר זה נעשה בשיתוף עם מחלקות המשטרה בכל רחבי המדינה.⁷¹

המרוץ לנשיאות בשנת 1952, היה רווי בתעמולה אנטי-הומוסקסואלית ואנטי-קומוניסטית. הרפובליקנים האשימו את ממשל טרומן בהעסקת הומואים ולסביות בשורותיו, ואילו ממשל טרומן הגן על עצמו בכך שאמר שניסה בכל הכוח להיפטר מהומוסקסואליות בממשל. הסלוגן של הקמפיין הרפובליקני היה "בואו ננקה את הבית" (Let's clean the house), והתייחס לטיהור הומואים ולסביות מהממשל. בנוסף, התמקד הקמפיין הרפובליקני בהכפשת המועמד הדמוקרטי, אדלאי סטיבנסון (Adlai Stevenson) ובהדגשת הגירושין שלו. ואכן, בעיני אמריקנים רבים סימן סטיבנסון בדיוק את סוג האנשים שיש להיפטר מהם בממשל. סטיבנסון היה אינטלקטואל, עשיר, בעל קול גבוה, גרוש ובוגר מחלקת המדינה הידועה לשמצה כמלאה בהומואים ולסביות. השמועה על היותו הומוסקסואל התפשטה כאש בשדה קוצים בכל רחבי המדינה ושירתה להפליא את קמפיין אייזנהאואר והרפובליקנים. למעשה, השמועה הייתה כה נפוצה שהומואים רבים החשיבו את סטיבנסון כ"מועמד ההומו הראשון לנשיאות" ותמכו בו לחלוטין.⁷² השמועות כמובן מעולם לא אומתו וככל הנראה היו שקריות, אך דבר זה לא הפריע לאמריקנים לפסול את סטיבנסון. בינואר 1953, נכנס לתפקיד הנשיא דווייט אייזנהאואר (Dwight Eisenhower). כחודשיים לאחר השבעתו לנשיא, הוציא אייזנהאואר את הצו הנשיאותי מספר 10450 שקובע כי ה"סטייה המינית" הינה עילה מספקת לפיטורין ולפתיחת חקירה כנגד מי שנחשד בכך. עוד הופיע בצו זה כי חל איסור על העסקת "סוטי מין" במוסדות מדיניים וממשלתיים. בנוסף, על כל מועמד שמגיש מועמדות, חלה חובה לעבור חקירה

⁶⁹ D'emilio, **Making**, p. 60

⁷⁰ ברזני, שם, עמוד 19

⁷¹ D'emilio, **Sexual**, p. 43

⁷² Johnson, *Ibid*, p. 120

ביטחונית שתבדוק את נאמנותו למדינה ואת אמות המוסר שלו. הצו הנשיאותי הוא צו מחייב המופנה לסוכנויות ולמחלקות הפדרליות.⁷³

בשנה שלאחר פרסום הצו, פוטרו כשש מאות וארבעים הומואים ולסביות משורות הממשל ובשנים הבאות קצב הפיטורין עמד על כארבעים מפוטרים בחודש. הנתונים הללו ודאי נמוכים בהרבה מהנתונים האמתיים מכיוון שאלו נתוני המפוטרים בגין הומוסקסואליות, ואילו בפועל לעובדים רבים הוצעה האופציה להתפטר מרצון ובכך להימנע מחשיפת מינותם.

בעקבות הצו, גם רשויות מקומיות אימצו את נוהלי הביטחון של ממשל טרומן לעצמן ולא אפשרו להומואים או לסביות לעבוד בקרבן. גם תאגידים, חברות ומפעלים שפעלו תחת המדינה אכפו את הצו. כך אלפי הומואים ולסביות מצאו עצמם מחוסרי עבודה ובלי יכולת להשיג עבודה חדשה.⁷⁴

חוסר החיבה של אייזנהאואר כלפי הומואים ולסביות החל עוד לפני שהיה נשיא. בזמן מלחמת העולם השנייה, פיקד אייזנהאואר על הכוחות של הצבא האמריקני באירופה. יום אחד, פנה אייזנהאואר אל סמלת ג'ני פלפס (Johnnie Phelps), וביקש כי תעשה לו רשימה של כל הלסביות המשרתות בגדוד בכדי שיוכל להיפטר מהן. אייזנהאואר שמע כי ישנן הרבה לסביות בגדוד ולכן נתן לפלפס את הפקודה. פלפס אמרה לו כי ברשימה זו תופיע היא, סמלות נוספות, כמעט כל הפקידות, מפקדות המחלקות השונות והנהגות. אייזנהאואר הבין כי מדובר ביותר מדי מאמץ ולכן זנח את הפקודה.⁷⁵

תחקיר שנעשה בסוף שנות החמישים, קבע כי מעל 12,600,000 עובדים- שהם למעלה מעשרים אחוזים מכוח העבודה האמריקני דאז- עברו בדיקות נאמנות שכאלה.⁷⁶

גם הצבא החל לחפש אחר ההומואים והלסביות ששירתו בו. בתחילת שנות הארבעים היו מספר המודחים בגין הומוסקסואליות כאלף בשנה. בתחילת שנות החמישים קפץ נתון זה לאלפיים בשנה (כשישה מודחים ביום), ובאמצע שנות החמישים- שלושת אלפים בשנה. הצבא הפך יעיל וקפדן יותר בנושא זה, ומי שנחשד בהומוסקסואליות או לסביות, הודח בקלון.

בשנת 1958, הכריז הצבא על "נקיון בית" מלסביות בבסיסים בדרום ארצות-הברית. כך, רק בשנה אחת ורק בבסיסי חיל האוויר לאקלנד (Lackland), קסלר (Keesler) ורייט-פיטרסון (Wright- Patterson), הודחו כשלושים נשים בחשד להיותן לסביות. כמה מהמפוטרות סיפרו שהייתה זו בשבילן טראומה וסטיגמה לכל החיים, ושתיים מתוכן אף התאבדו.⁷⁷

⁷³ Ibid, p. 44

⁷⁴ D'emilio, **Making**, p. 63

⁷⁵ Kaiser, Ibid, p. 47

⁷⁶ D'emilio, **Making**, p. 60

⁷⁷ Ibid, p.61

בשנת 1950, היו מעט מאוד, אם בכלל, קומוניסטים בשורות הממשל. אך הטענה שהממשל הכיל בתוכו הרבה עובדים הומואים ולסביות, הייתה נכונה.

כשמקארטי וחבריו ניסו להבין כיצד הצליח מספר כה רב של הומואים ולסביות להיכנס לשורות מחלקת המדינה, הם חשבו שמדובר במרגל-על שמחדיר את אותם הומואים לשורות המחלקה. אך ההסבר האמתי לכך הוא הסבר כלכלי-חברתי בלבד.

ווישינגטון בתחילת שנות השלושים, הייתה עיר מנומנת למדי. לאחר השפל הגדול שפרץ ב-1929, הופעלה תכנית ה"ניו-דיל" (New Deal) על ידי הנשיא רוזוולט. כחלק מרפורמת הניו-דיל, הבינה הממשלה שעליה לספק משרות למובטלים שנפגעו מהשפל. דבר זה, הוביל לפתיחתן של סוכנויות ממשלתיות חדשות בווישינגטון הבירה ולפתיחתן של מאות אלפי משרות חדשות. בעקבות המשרות הרבות, החלו נוהרים לווישינגטון מאות אלפי צעירים בקצב מהיר. בין הצעירים הללו, היו אלפי הומואים ולסביות צעירים שחיפשו אחר עבודה ואחר עיר שתקבל אותם. את שני אלה הם מצאו בווישינגטון. האורבניזציה המהירה שעברה העיר, הועילה לפריחתה של התרבות וחיי הלילה ההומו-לסביים. בארים (Bars) ומקומות בילוי רבים להומואים ולסביות נפתחו בזה אחר זה. בנוסף, הצעירים ההומואים והלסביות מצאו בקלות עבודה בשירות המדינה והממשל. אוכלוסייתה של ווישינגטון עלתה מ-700,000 בשנת 1930 ל-1.4 מיליון בשנת 1950. בנוסף, מספר עובדי המדינה עלה מכ-70,000 לכ-300,000.⁷⁸

עד לפני תקופת מקארטי, הייתה העיר מטרופולין הומוסקסואלי של ממש, והתרבות ההומו לסבית פרוחה בה. המשטרה נהגה להעלים עין ממקומות הבילוי ההומוסקסואליים ולא לאכוף את האיסור על הומוסקסואליות. בנוסף, גם הסוכנויות הממשלתיות נקטו בעמדת התעלמות וטמנו את ראשם בחול, גם כאשר היה ברור כי עובד מסוים הוא הומוסקסואל. מרביתם האמינו, כי מעשיו של עובד בחייו הפרטיים מחוץ לעבודה, אינו מעניינם. אכן, גם לפני מקארטי ופיוריו היו פיטורין על סמך הומוסקסואליות, אך העובד שפוטר היה בקלות מוצא עבודה חדשה בסוכנות הממשלתית הסמוכה.⁷⁹ הסנאטורים, שמרביתם התגוררו בווישינגטון, שמו לב לפתיחותה של העיר כלפי הומואים ולסביות וטיעוניהם שהעיר הפכה לחממה הומוסקסואלית, אינם היו חסרי בסיס.

החיים כהומו או לסבית בשנות החמישים

הקיטלוג של הומואים ולסביות כסוטים וכבעלי מוסר מעוות ורוע, הגדרתם כסיכון ביטחוני והמדיניות האנטי-הומוסקסואלית המובהקת שנקטה הממשלה, נתנה לרשויות החוק חופש כמעט מוחלט במעקב ובמעצר של הומוסקסואלים.

⁷⁸ Johnson, *Ibid*, p. 73

⁷⁹ D'emilio, *Sexual*, p. 21

בשנות החמישים, סבלו הומואים ולסביות גם מהטרדות אלימות ובלתי צפויות מצד המשטרה המקומית. כותרות העיתונים הכריזו שהמשטרה פושטת על "קנים" של הומואים ולסביות ברחבי המדינה כולה. עורכי עיתונים פרסמו לא פעם שמות, כתובות ומקום עבודתם של אנשים שנעצרו באותן פשיטות על מקומות בילוי הומו-לסביים. בעיר פילדלפיה בלבד, הוגשו כמאה כתבי אישום כנגד הומואים ולסביות בכל חודש.⁸⁰

Three Boise Men Admit Sex Charges

Trio Confesses Crimes Involving 10 Teenage Boys

The start of an investigation into immoral acts involving teen-age boys in Boise was announced Tuesday by Emery Bess, Ada county probation officer, after three Boise men were arrested late Monday night.

Bess said the arrests represent the start of an investigation that to date has only "scratched the surface."

בכמה מקומות, העיסוק והפחד מהומואים וולסביות הפך לאובססיה של ממש. דוגמא קיצונית אפשר למצוא במה שתרחש בעיר בויסי (Boise) שבאיידהו בשנת 1955, כאשר שלושה הומואים נעצרו בעיר. המשטרה המקומית של בויסי פתחה בחקירה שארכה חמישה-עשר חודשים בנושא ההמוסקסואליות בעיר, הטיילה עוצר על נערי העיר והביאה חוקר חיצוני עם "ניסיון בחשיפת הומואים". מעל מאה וחמישים ידיעות היו בחדשות המקומיות וגם המדינות השכנות סיקרו את הנושא. משטרת בויסי עצרה כאלף-ארבע-מאות חשודים לתחקור ולחצה על חלקם לתת שמות של חבריהם. ההומואים והלסביות ברחו עד מהרה מבויסי, אך הדוגמא מבהירה את הבהלה והפחד הממשיים שתקפו את הציבור האמריקני באותן שנים.⁸¹

הפחד ההומוסקסואלי (בהלת הלבנדר) לא פסח גם על פלורידה. במיאמי בשנת 1954, רק רציחתם של

של שני נערים הומואים על-ידי "חובטי הקווירים" ("queerbashers"), הייתה זו שגרמה לראש העיר להפסיק להעלים עין מאותם ארגונים. באותה שנה עברה במיאמי הצעת חוק שאוסרת מכירת משקאות חריפים להומואים או לסביות, דבר שהיווה עילה נוספת לפשיטה על הבארים שלהם. ב-1958, פתחה מועצת העיר של גיינסוויל (Gainesville) שבפלורידה, חקירה סנסציונית בנושא ההומואים בעיר. בחקירה נאספו כמה אלפי עדויות והובאו מאות עדים. שישה עשר חברי הסגל האקדמי באוניברסיטת פלורידה (University of Florida) שבעיר, פוטרו בעקבות החקירה.⁸²

באופן אירוני, דווקא ההומואים והלסביות, שהיו קבוצה מוחלשת שספגה בריונות יומיומית, היו זקוקים במידה הרבה ביותר לעזרת המשטרה, אך זו בחרה לרוב להעלים עין.

גברים היו בסכנה תמידית להעצר- אם זה בבארים או במקומות מפגש ובילוי כגון פארקים, חופים, תחבורה ציבורית ואף שירותים ציבוריים. שוטרים סמויים הסתננו למקומות אלה והתקינו מיקרופונים סמויים על

⁸⁰ Ibid, p. 50

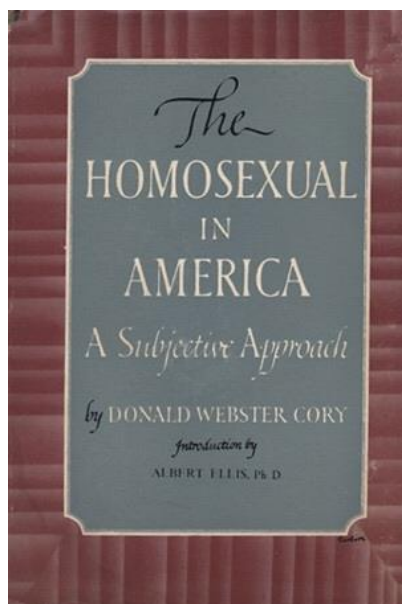
⁸¹ Johnson, Ibis, p.98

⁸² D'emilio, Making, p. 63

ספסלי רחוב כדי לחשוף פעילויות הומוסקסואליות אסורות.⁸³ נשים לסביות נעצרו בעיקר בקרבת בארים לסביים. אפילו בתיהם הפרטיים של הומואים ולסביות לא היה מקום בטוח וגם הזהירות והסודיות שנקטו לא הבטיחה להם התחמקות מידי החוק. הסכנה הייתה יומיומית וגם אלה בעלי המזל שהצילו להתחמק ממעצר בימי חייהם, הכירו כמה וכמה אנשים שנעצרו.⁸⁴ כל מפגש הומוסקסואלי או לסבי, כל קשר או אינטראקציה עם הומו או לסבית אחרים, וכל אינטימיות ומיניות עם בני אותו המין, לוו בפחדים ובתזכורות שהמעשה שנעשה הוא פשע ושכל רגע שוטר עלול לפרוץ את הדלת. מרבית המעצרים של הומואים היו על עבירות שידול, התנהגות בלתי הולמת, וחוקים שונים שחוקקו מועצות ומדינות שונות.⁸⁵

בשנת 1948, פורסם על ידי הביולוג אלפרד קינסי (Alfred Kinse) והמכון שהקים לחקר המיניות, דו"ח קינסי בנושא "התנהגות מינית באדם הזכר" (Sexul Behavior in the Human Male). הדו"ח הביא לחשיפה ציבורית אדירה של תופעות מיניות שונות, בתוכן גם ההומוסקסואליות וההומואירוטיקה. הממצאים בדוח הראו כי כשליש מבין הגברים האמריקנים הלבנים התנסו במהלך חייהם בחוויה

הומואירוטית מרצון, ושכעשרה אחוזים מתוכם היו הומוסקסואלים במשך שלוש שנים מחייהם או יותר. למרות שהדוח לא התנגד לקביעה שהומוסקסואליות הינה מחלת נפש, בעבור הומואים ולסביות רבים הדוח של קינסי היה עניין בעל חשיבות רבה. זו הייתה הפעם הראשונה שמישהו כתב על המשמעות בלהיות הומוסקואל.⁸⁶ ספר נוסף וחשוב להומואים ולסביות היה הספר "הומוסקסואליות באמריקה" (America Homosexual in The) שנכתב תחת הפסבדונים דונלד וובסטר קורי (Donald Webster Cory) ויצא לאור בשנת 1951. האדם האמיתי מאחורי הספר נקרא אדוארד סגרין (Edward Sagarin), אדם נשוי ואבא לילד, שמשפחתו לא ידעה דבר על סודו. הספר היה מהפכני וחדשני ברעיונותיו לגבי הומוסקסואלים. הוא הציג את ההומואים והלסביות כקבוצת מיעוט

מדוכא וקרא לקבלה שלהם בחברה האמריקנית. באחת משורות הספר נכתב: "אנחנו ההומוסקסואלים, מיעוט לא רק בגלל הערך המספרי, אלא גם כתוצאה ממעמד דמוי-קסטה בחברה... הגדרתנו כמיעוט דומה... לזה של לאומים דתיים או קבוצות אתניות אחרות".⁸⁷ הספר נמכר כמובן רק בסודיות ובחשאי

⁸³ ברזני, שם, עמ' 21

⁸⁴ D'emilio, *Sexual*, p. 65

⁸⁵ ברזני, שם, עמ' 22

⁸⁶ Kaiser, *Ibid*, p. 53

⁸⁷ D'emilio, *Sexual*, p. 33

להומואים ולסביות והיה נפוץ וידוע ביותר בקרבם. הספר היווה השראה אדירה בעבור הומואים ולסביות צעירים והפיח תקווה בלבבותיהם.

החל מאמצע שנות החמישים, החל גם שירות הדואר האמריקני לשתף פעולה עם הבולשת (FBI) ולהטריד הומואים ולסביות תחת כנפי החוק. אנשים שקיבלו בדואר דברי אירוטיקה הומוסקסואליים הושמו תחת מעקב מיידית. בנוסף, פקחי הדואר הצטרפו לקבוצות של חברי-עט והתכתבו עם גברים שנחשדו כהומוסקסואלים. אם אכן החשדות אומתו, תיבת הדואר של אותו אדם הושמה תחת מעקב כדי לגלות הומוסקסואלים נוספים. אנשים רבים הוטרדו, ולעיתים רבות, רשות הדואר אף הודיעה למעסיקיו של האדם שהתגלה כהומוסקסואל על מיניותו ובכך הביאה לפיטוריו.⁸⁸

היבט נוסף שמירר את חיי ההומואים והלסביות בשנות החמישים בארצות-הברית, היה הפשע וההתנכלויות כלפיהם. העובדה שהמשטרה לא הייתה לצידם, הפכה אותם למטרות אידיאליות לפושעים ועבריינים, שהחלו לפקוד את אתרי הבילוי והמפגש של הומואים על מנת להכותם ולשדוד אותם. לעיתים רבות, פושעים היו פורצים לבתים של הומואים או לסביות מכיוון שידעו שלא תוגש תלונה למשטרה. חברות גברים נהגו לארוב בפתחי בארים של לסביות כדי להכות את מי שתסרב להצעותיהם המיניות. במידה ותתערב המשטרה, סביר יותר כי תעצור דווקא את האישה ולא את הגבר שהטריד אותה. בערים רבות, הפשע המאורגן והמאפיה השקיעו רבות בסחיטת בארים הומוסקסואלים.⁸⁹ האיסור על מכירת אלכוהול להומוסקסואלים ולסביות היה תקף כמעט בכל המדינות והקל על הסחיטה של ארגונים אלו את אותם בארים. בעלי הבארים, נאלצו לשלם למאפיה בכדי שלא תחשוף את היותו של הבר הומוסקסואלי. הכסף לרוב בא מכיסם של הלקוחות, שנאלצו לשלם כסף רב בעבור משקאות מהולים במים. הסחיטה והפשעה כנגד הומואים ולסביות הייתה קלה ומשתלמת ביותר. בנוסף, הומואים ולסביות החלו להיות מזוהים עם המאפיה, מה שלא תרם לתדמיתם הציבורית.⁹⁰

בשנת 1949 הועבר בקליפורניה חוק מיוחד המתייחס לעבריינות מינית – חוק ההתמהמהות בשירותים. על פי חוק זה חל איסור על שהייה ממושכת בשירותים ציבוריים. שמו של כל אחד שהואשם בהימצאות יתר בשירותים ציבוריים נרשם והוא היה יכול להיות נתון למעקב ויכול היה יכול למצוא עצמו נידון למספר שנות מאסר בכלא. דוגמה נוספת היא למשל האיסור בחוק במדינות רבות על "התקהלות" של יותר משני הומואים, דבר שיכול היה להוביל למעצר בפועל. בנוסף, כמעט בכל המדינות בארה"ב רשיונו המקצועי של אדם יכול היה להשלל ממנו על בסיס גילוי היותו הומוסקסואל, מה שהביא לכך, שאנשים רבים יכלו להשאר עקב כך, ללא פרנסה.⁹¹

⁸⁸ Ibid, 60

⁸⁹ Ibid, 120

⁹⁰ ברנזי, שם, עמ' 22

⁹¹ שם, עמ' 18

אוניברסיטאות ובתי ספר סילקו תלמידים ומורים בגלל שמועות על היותם הומואים או לסביות. בוויציטה (Wichita) ובקנזס-סיטי (Kansas City) המשטרה החלה לחקור מעשים הומוסקסואליים בקרב מורי בתי הספר והביאה מורים ותלמידים להעיד. בפורטלנד (Portland), טקומה (Tacoma) וסן-פרנסיסקו (San Francisco), ראשי הערים חששו מפני "מחתרת הומוסקסואלית" בעיר ומפני הפיכת העיר למעוז הומוסקסואלי ושילחו את המשטרה בבארים שלהם.⁹² בלילה אחד ב-1953 בניו אורלינס (New Orleans) נעצרו שישים וארבע נשים מחוץ לבאר לסבי. בפשיטה שנערכה על ידי משטרת בולטימור (Baltimore) ב-1955, נעצרו מאה שישים ושניים הומואים בגין התנהגות בלתי הולמת.⁹³ בדה-מוין (Des Moines) שבאיווה באותה שנה, נשלחו 29 הומואים למוסד לחולי נפש ללא משפט או הרשעה בגין תקנה במדינה שמאשרת לעשות זאת. עיר אחר עיר- דאלאס (Dallas), ממפיס (Memphis), סו-סיטי (Sioux City), סיאטל (Seattle), אן ארבור (Ann Arbor)- בכולן הרדיפה ההומוסקסואלית הייתה חריפה ביותר.⁹⁴

בסוף שנות "העשור הרע"- שנות החמישים, מצבם של הומואים ולסביות מבחינה חוקית היה רע ומר. למעשה, בשנת 1961, היו החוקים נגד הומוסקסואליות בארצות-הברית חמורים בהרבה מאלו ברוסיה, קובה או מזרח גרמניה, מדינות שאותן נהגה ארצות-הברית לבקר בגין עריצותן.⁹⁵ על בגיר שהורשע בקיום יחסי מין עם בגיר אחר בהסכמה, גם אם הדבר נעשה במקום פרטי, יכול היה להיגזר עונש קל עד לעונשי מאסר של 5, 10, 20 שנה ואפילו בחלק ממדינות ארצות הברית עד לעונש של מאסר עולם.⁹⁶

בפנסילבניה (Pennsylvania) ובקליפורניה (California), מותר היה לאשפז בכפייה הומוסקסואלים במוסדות לחולי נפש לכל החיים, ובשבע מדינות אחרות בארצות הברית ניתן היה אפילו לסרס אותם, וכל זאת בחסות החוק. אחד המוסדות לחולי נפש הידועים לשמצה בקרב הומוסקסואלים דאז, היה בית החולים אטסקדרו (Atascadero State Hospital) שבקליפורניה, שזכה לכינוי "דכאו לקווירים" בקרב הומואים ולסביות. באטסקדרו, ניתן היה משנת 1941, לסרס, לטפל בחשמל ואף לעשות ניתוח להסרת האונה לגבים שהואשמו במעשה סדום בהסכמה.⁹⁷

חוקים נוספים נחקקו במדינת ניו יורק, כאשר נקבע כי אדם הלובש פחות משלושה פרטי לבוש המתאימים למין שלו הינו: "מתחפש על-ידי בגדים שאינם טבעיים לו" ולכן דינו מאסר.⁹⁸ בגין סעיף זה נעצרו המון הומואים וטרנסקסואלים (בעבר טרנסוויסטים- אשים הנהנים ללבוש את בגדי המין השני) והוא היווה עילה

⁹² Bérubé, , *My Desire*, p.106

⁹³ D'emilio, *Sexual*, p. 50

⁹⁴ Ibid

⁹⁵ ברנזי, שם, עמ' 20

⁹⁶ שם, עמ' 21

⁹⁷ D'emilio, *Sexual*, p. 49

⁹⁸ ברנזי, שם, עמ' 21

לפשיטה על ברים ומקומות בילוי הומואים. רק בשנת 1966, נעצרו בניו-יורק יותר ממאה גברים בכל שבוע באשמת "שידול להומוסקסואליות" כתוצאה ממלכודות שטמנו להם שוטרים סמויים בלבוש אזרחי.⁹⁹ אמנם ההומוסקסואליות או הלסביות עצמה אינן היו מחוץ לחוק, אלא רק המעשים החד מיניים עצמם, אך דבר זה הפך את כל ההומואים והלסביות באשר הם לפורעי חוק ופושעים.

הממסד הפסיכיאטרי הפגין שמרנות ואנטי-הומוסקסואליות במהלך שנות החמישים והשישים. כאשר שני פסיכואנליטיקאים בכירים התראיינו בשנת 1963 לעיתון בנושא הקריאה לשיוויון זכויות של הומואים ולסביות. אחד מהאישים, אירבינג ביבר (Irving Bieber), טען כי הוא אינו מקבל את טיעוניהם של ההומואים והלסביות שהם מיעוט מדוכא בחברה, מכיוון שמה שהם נלחמים בעבורו הינו מחלה. האנליטיקאי השני, טען כי הומוסקסואליות היא מחלה, וכל מי ששואף להסתיר את העובדה הזו מקטין את סיכוייו לחפש ולקבל טיפול מתאים לה. נוסף על כך, הוא טען כי אם ישיגו הכרה חברתית, זה יגדיל עוד יותר את הקושי לקבל את הטיפול.¹⁰⁰

הסטראוטיפים וההסתה כנגד הומואים ולסביות היו בכל מקום ובכל זמן. הממשלה, מערכת המשפט, מערכת אכיפת החוק, הבולשת, אוניברסיטאות, בתי ספר, תאגידים, רשויות מקומיות וכמובן התקשורת- כולם שיתפו פעולה עם הדיכוי כלפיהם. נשים בעלי קול נמוך או תסרוקת מוזרה נחשדו כלסביות וגברים בעלי "הליכה נשית" נחשדו כהומואים. גברים ונשים שאינם נשואים בשנות השלושים ומעלה לחייהם, נחשדו אוטומטית ככאלה. מקרה לדוגמא הוא מקרה בו אישה אחת התלוננה על חברתה לעבודה שהיא לסבית בשל "מבנה שפתיים מוזר" ועל אישה אחרת בשל "צורת פנים מאוד לא שיגרתיית לאישה".¹⁰¹

דוגמאות נוספות לסטראוטיפים שהיו נפוצים בשנות החמישים והשישים בארצות הברית:

"ההומוסקסואלים נכנסו לכל ענף בממשלה"¹⁰²

"הם עבדים ליצר המיני שלהם ולתשוקות הסוטות שלהם והם לא יעצרו עד אשר ישביעו את יצריהם החייתיים"¹⁰³

"נשים גבריות לועגות לרעיון של אמהות ונישואין"¹⁰⁴

"עקב חוסר קשיחות מוחלט, הגברים הנשיים של המערב הצליחו לאבד את סין ואירופה לידי האויב"¹⁰⁵

- "גברים נשיים- חצי גברים- הופכים כל דבר שהם נוגעים בו לנשי ומזהם".¹⁰⁶

⁹⁹ D'emilio, **Sexual**, p50

¹⁰⁰ Ibid, p. 52

¹⁰¹ Johnson, Ibid, p. 121

¹⁰² D'emilio, **Making**, p. 63

¹⁰³ Ibid

¹⁰⁴ Ibid

¹⁰⁵ Ibid

¹⁰⁶ Ibid

הפיכתם של הומואים ולסביות למטרה בשנות החמישים, העידה על שינויים נרחבים שעברה החברה האמריקנית בעשור הקודם, שבמידה ולא היו מתרחשים ספק אם נושא ההומוסקסואליות היה תופס כל כך הרבה משמעות. לדוגמא, בשנת 1920, חקר הסנאט פעילות של "סוטים" שהתרחשה בלונג איילנד (Long Island). התקופה הייתה דומה להפליא לתקופת מקארת'י; המדינה הייתה לאחר מלחמת העולם הראשונה והבהלה האדומה הראשונה בערה בציבור האמריקני. למרות שהוועדה שחקרה את אותם אירועים הביעה את סלידתה העמוקה מהומוסקסואליות, היא לא הפגינה שום כוונות לפתוח בקמפיין אנטי הומוסקסואלי בכל רחבי המדינה. הסיבה לכך נעוצה בחוסר הידיעה של הציבור בנושא ההומו לסבי. התודעה וההד הציבורי הנם גורם מרכזי ברדיפה של הומואים ולסביות במהלך שנות החמישים.¹⁰⁷

המציאות הבלתי אפשרית להומואים ולסביות בשנות החמישים והשישים, הקשו מאוד על חיי היומיום שלהם ועיצבו את תודעתם ומחשבתם. הגינויים התמידיים מכל כיוון, היוו עול נפשי כבד על הומואים ולסביות רבים, שתדמיתם העצמית נפגעה קשות. הדרך שבה ראתה אותם החברה- כסוטים, חולים וחוטאים- חלחלה אט-אט אל תודעתם. בעקבות היותם אינם שייכים לחברה ולאתוס האמריקני, מוטרדים יומיומית בשל מיניותם, הומואים ולסביות רבים אימצו את הסטריאוטיפים לעצמם והחלו להאמין בהם. רבים פנו לטיפול רפואי או נפשי וביקשו עזרה בכדי להירפא ורבים הסתירו את זהותם והחליטו להתחתן עם בני המין השני ולהקים משפחה.¹⁰⁸ למרות שחלקם היו שותפים בחיי הלילה האורבניים שנתנה תחושת קבוצתיות מסויימת, הם התמודדו עם אידיאולוגיה שראתה את מצבם כבעיה אינדיבידואלית. מבחינת החוק, הדת והפואה, הומואים ולסביות היו בני אנוש פגומים שיש להוקיעם ולרפאם.¹⁰⁹ שנות החמישים אמנם גרמו להומואים ולסביות סבל רב עד מאוד, אך יחד עם זאת שיחקו תפקיד חשוב ביותר בהפיכתם מאינדיבידואלים לקבוצות, ובסופו של דבר- זה מה שיעשה את השינוי.

¹⁰⁷ D'emilio, *Sexual*, p. 53

¹⁰⁸ ברזני, שם, עמ' 20

¹⁰⁹ D'emilio, *Sexual*, p. 53

פרק שלישי: התנגדות

הקבוצות וההתארגנויות ההומו-לסביים הראשונים

בפרק זה, אציג את הקבוצות המשמעותיות ופורצות הדרך שיביאו בסופו של דבר לשינוי התודעה ולהתפוצצות במחאות סטונוול (Stonewall riots) בשנת 1969.

שנות החמישים

מכשולים רבים עמדו בדרך להקמת תנועה לשחרור הומואים ולסביות. אמנם הגידול באוכלוסייה ובתרבות האורבנית הביאה הומואים ולסביות רבים לערים ויצרה גבולות קהילתיים המבוססים על חוויות משותפות, אך התופעה הייתה קטנה מידי בהקפה ובתולית מידי בכדי להקים תנועה. בנוסף, הראייה הכללית את ההומוסקסואליות כחטא, מחלה או פשע הובילה הומואים ולסביות רבים להאמין כי מדובר בתופעה אינדיבידואליות הקשורה בהם, ולא בתופעה המצריכה מאבקים פוליטיים וחברתיים.¹¹⁰ מה גם שהומואים ולסביות רבים העדיפו לשמור בסוד את זהותם ולא להקריב את אורח חייהם למען מאבק. כמו שכתב דונאלד וובסטר קורי בספרו "הומוסקסואליות באמריקה", היכולת להסתיר את זהותם ולהתחפש להטרוסקסואלים, משכה הומואים רבים וקרצה להם. זאת משום ש:

"כאשר אדם חושף כי הוא הומוסקסואל בחברה, ההשלכות הינן כל כך גדולות שהעמדת פנים היא בלתי נמנעת. מצד שני, רק מנהיגות שתכיר בכך שההקרבה היא אדירה, תוכל לשבור את חומות הדיכוי... עד אשר העולם יהיה מוכן לקבל אותנו באופן שיווינוי כבני אדם המחוייבים לכל היבטי החיים, סביר להניח שלא יהיו לנו הרבה אנשים שיהיו מוכנים להיות קדושים מעונים (martyrs). אך עד אשר נהיה מוכנים לדבר באופן גלוי ואמיתי ולהגן על זכויותינו, בידיעה שמיליוני אנשים ברחבי העולם הם כמונו, אנחנו לא עתידים לראות את העולם משתנה לנגד עינינו ומקבל אותנו."¹¹¹ תחת הדיכוי ההומוסקסואלי של מקארתי והממשל, הלחץ להיות חבויים וחשאיים הפך להיות עוד יותר דחוף. אך יחד עם זאת, כנגד כל הסיכויים, קמה תנועה ראשונה לזכויות הומואים ולסביות באמצע המאה העשרים.

¹¹⁰ Kaiser, Ibid, p. 66

¹¹¹ D'emilio, Sexual, p.57

אגודת מטאצ'יין (The Mattachine Society)

מקימי "אגודת מטאצ'יין" (The Mattachine Society) בלוס אנג'לס בשנת 1951, סימנו את תחילתו של מה שיגדל להיות מאמץ רחב יריעה בכל המדינה. ראשי הארגון, היו כמה גברים הומוסקסואלים שהיו ברובם קומוניסטים או מעורבים בפעילות בארגוני שמאל. מלבד היותם יוצאי דופן בהשקופתיהם הפוליטיות, היו חברי האגודה מעל הכל חלוצים ברעיון ההומוסקסואלי כמיעוט מדוכא. הם טענו, כי הומוסקסואלים אכן שונים מהרוב ההטרוסקסואלי. הם הדגישו את הייחודיות בזהות ההומוסקסואלית, דמיינו עתיד טוב יותר בו להומואים וללסביות יש תרבות חיובית ומיוחדת וניסו להפוך את הבושה שבלהיות הומו או לסבית, לגאווה בהשתייכות לקבוצת מיעוט עם תרומה משלה לקהילה האנושית. העבר הקומוניסטי של מרבית המקימים של מטאצ'יין תרם רבות לניהול הארגון והיה רלוונטי במיוחד בנושא ההומוסקסואלי. אגודת מטאצ'יין אימצה לעצמה מבנה קומוניסטי משהו של תאים סודיים, שאיפשרו את החשאיות המוחלטת בהשתייכות לארגון ההומוסקסואלי.¹¹²

הארי היי (Harry Hay) היה האיש והרוח שמאחורי מטאצ'יין. הוא נולד בשנת 1912 באנגליה להורים אמריקנים, ובילה את מרבית ילדותו ובגרותו בדרום קליפורניה. בשנת 1929, סיים את לימודיו בתיכון ועבר לעבוד במשרד עורכי דין בלוס אנג'לס. באותה שנה, חווה היי את החוויה ההומוסקסואלית הראשונה שלו. בשנת 1933, בזמן השפל הכלכלי הגדול, הצטרף היי בעקבות חבריו למפלגה הקומוניסטית האמריקנית.¹¹³ שנה לאחר מכן, הוא השתתף בשביתה בחודש יולי בסן פרנסיסקו (West Coast 1934 waterfront strike). היי מספר כי היה זה ארוע ששינה את חייו: "זה היה משהו פשוט מדהים! המחוייבות הייתה לא רק אינטלקטואלית כי אם גם אמוצינולית, תחושת בטן אדירה! לא יכולת להיות חלק מזה ושלא ישתנו לך החיים לחלוטין".¹¹⁴

בחמש עשרה השנים הבאות, היה היי דומיננטי מאוד במפלגה הקומוניסטית. כאשר חשף את היותו הומוסקסואל בפני ראשי המפלגה, הם ביקשו ממנו שלא יזכיר את זה יותר לעולם, והוא נעתר לבקשתם. בשנת 1938, הוא נישא לאישה שהכיר במפלגה ואיתה חלק את חייו במשך ארבע-עשרה השנים הבאות. "החלטתי, כי אני אכבה את החלק ההומוסקסואלי שבי, ולא אסתכל לאחור לעולם. חייתי ארבע-עשרה שנה כמו בגלות", סיפר מאוחר יותר.¹¹⁵

אך היי לא היה מסוגל לכבות את החלק ההומוסקסואלי שבו. בשנת 1948, כחלק מפעילותו במפלגה הקומוניסטית, נפגש עם חברת מוזיקאים הומוסקסואליים. הם התבדחו ביניהם על הקמת קבוצה

¹¹² Ibid, p. 58

¹¹³ פול ראסל, מאה גאים, תל אביב, אסטרולוג בע"מ, 1995. עמ' 88

¹¹⁴ D'emilio, *Sexual*, p.59

¹¹⁵ Ibid

הומוסקסואלית בתוך המפלגה הקומוניסטית, בגלל הכמות הרבה של ההומואים הנמצאים בה. זה היה הרגע, שבו הרעיון שהתגלגל במוחו של היי במשך שנים, תפס תאוצה מחודשת. "בדרך זו או אחרת" משחזר היי, "חיי כהטרסקסואל-פסאודו-הטרסקסואל-הגיעו לסיימם. לפתע זה היכה בי; בין העולם שבו אני חי לבין העולם שבו אני רוצה וצריך לחיות, נפערה תהום בלתי ניתנת לגישור".¹¹⁶

שנתיים לאחר מכן, באפריל 1950, העלה היי את הרעיון של ארגון הומוסקסואלי בקרב שניים מחבריו, בוב הול (Bob Hull) וצ'אק רוולנד (Chuck Rowland), גם הם חברים במפלגה הקומוניסטית. השניים התלהבו ושמחו להירתם למאמץ להקמת הארגון ההומו-לסבי הראשון.

בצהריי יום שבת ה-11 בנובמבר 1950, התקיים המפגש הראשון בביתו של היי בלוס אנג'לס, בו נכחו חמישה גברים בלבד- היי, רוולנד, הול, ועוד שניים נוספים- דייל ג'נינגס (Dale Jenings) ורודי גרנרייך (Rudi Gernreich).¹¹⁷ על הגברים היה לשמור על סודיות מוחלטת, פן ייתפסו על ידי המשטרה. בפגישה זו, דנו הגברים בדרך ההקמה של ארגון לשיוויון זכויות להומואים ולסביות. בראיה לאחור ניתן להגיד כי פגישה זו הייתה היסטורית וסימלה את תחילת הדרך של הומואים ולסביות לקבלת שיוויון זכויות. למרות שהיו מופעים של התנגדות בעבר בקרב הומואים ולסביות, היו אלה מופעים של התנגדות ספציפיים ואינדיבידואליים ומעולם לא הייתה יומרה כה מרחיקת לכת כמו זו של היי וחבריו.¹¹⁸ חמשת המייסדים בחרו לארגון את השם "אגודת מטאצ'ין" (Mattachine Society) שמקורו בקבוצת פעילים צרפתית מתקופת ימי הביניים שהסתובבו חבושי במסכות בין הכפרים והיו מופיעים בקטעי שירה ומשחק כדי למחות על חוסר צדק חברתי. ההקשר, בא להדגיש את המציאות החברתית בה חיים הומואים ולסביות כמסווים במסכות וכמעט אנונימים לגמרי.¹¹⁹

לאחר מכן, קיימו הגברים עוד כמה מפגשים ואנשים נוספים הצטרפו אט אט. המפגשים הללו, בעיקר בהתחלה, שימשו כמעין קבוצת תמיכה בהם הם חלקו חוויות ועזרו אחד לשני להבין כי הם אינם חולים וסוטים כמו שהחברה אומרת קוראת להם.¹²⁰

המבנה הארגוני של מטאצ'ין, היה מושתת על עקרון החשאיות והסודיות של ארגוני ריגול. כל חבר התחייב על שמירה מוחלטת של סודיות, וחברים צורפו לארגון רק על ידי המלצות של חברים קיימים. בנוסף, הפעילות מודרה לתאים, זאת על מנת למקסם את בטחון המשתתפים. החברים בכל תא נשאו אנונימיים ולא מוכרים לחברי תאים אחרים.¹²¹ המפגשים התקיימו פעם בשבועיים בבתייהם הפרטיים של חברי הקבוצה, ובהם דנו על נושאים הקשורים בהומוסקסואליות, כמו גילוי הנטייה המינית והדיכוי המוטל עליהם. הומואים ולסביות רבים שהגיעו לפגישות דמיינו איך חייהם יכולים היו להראות שונים אילולא הגדרת

¹¹⁶ Ibid, p. 60

¹¹⁷ D'emilio, **Making**, p.26

¹¹⁸ ברזני, שם, עמ' 27

¹¹⁹ שם, עמ' 30

¹²⁰ D'emilio, **Sexual**, p. 68

¹²¹ ברזני, שם, עמ' 28

ההומוסקסואליות כטאבו, ושאלו את עצמם כיצד ניתן לשנות את מעמדם בחברה. הפעילויות נתנו תקווה ומשמעות לאנשים שהיו פוקדים אותן והחיו לראשונה את תחושת הזהות והשייכות הקבוצתית ההומוסקסואלית¹²².

כשהארגון התרחב והפך אט אט לארגון של ממש, החלה ההנהגה להפוך את המבנה לפירמידה עם דרגות שונות, כאשר ההנהגה נותנת את הפקודות לכל שאר הדרגים ואחראית על קידום הפעילים. החברים במטאצ'ין ניסו להבין מדוע הומואים ולסביות הפכו לקבוצה כל כך דחוייה בחברה. הם החלו שואלים את עצמם שאלות מהותיות על מהי ההומוסקסואליות, האם זו אכן מחלה והאם הומואים ולסביות הם אכן קבוצת מיעוט או שמא המכנה המשותף היחיד ביניהם הוא נטייתם המינית.¹²³ הם הגיעו למסקנה, שמבנה המשפחה הגרעינית ויחסי המגדר המסורתיים הם גורם מרכזי בדיכויים והדרתם. הומואים ולסביות, כך הסיקו חברי הארגון, לא התאימו למודל זה של אהבה, נישואין והולדת ילדים, מודל שעליו מושתתת ובנויה התרבות הדומיננטית.¹²⁴ כך, הומואים ולסביות מודרים מהחברה, מרגישים אשמים ולא שייכים ואין להם מודל לחיקוי או מישהו לדבר איתו. למעשה, ההומוסקסואלים הם קבוצת מיעוט שקיבלה על עצמה את הדיכוי ההטרוסקסואלי והם כלואים בתוכו תוך שהוא מכתוב להם את ערכיו, כך טענו חברי הארגון. אם כך, הסיקו, הדרך לשחרור המיעוט ההומו-לסבי, עוברת קודם כל דרך שחרור תודעתי ופיתוח כלים להתמודדות עם התרבות הדומיננטית. בנוסף, עליהם להתאחד ולהתאגד על מנת ליצור שינוי אמיתי.¹²⁵ הדיונים בקבוצות היו דבר חדש לכל המשתתפים, שלא היו רגילים לשתף אנשים בתחושותיהם וחוויותיהם בנושא זה. ג'יימס גרובר (James Gruber), חבר באגודת מטאצ'ין, שיחזר את ההרגשה שהייתה באותן קבוצות:

אנשים יכלו להיות עצמם ולהגיד מה שהם מרגישים... [זה] היה משהו שלא הכרנו לפני כן. כולנו הכרנו את ההרגשה של לא לדבר, של להדחיק. רק החופש להיפתח... באמת, זו הייתה המטרה של כל זה. מצאנו תחושת שייכות, חברות ואחוה בתקופה שכולה הייתה חשדנות ומתח... תחושה של משפחה הייתה שם, ולא היה דגש דווקא על מיניות... זה היה רעיון חדשני ומבריק."¹²⁶

הפעולה הראשונה של מטאצ'ין כלל לא הייתה קשורה להומוסקסואליות. באירוע מתוקשר ביותר בו המשטרה הפגינה אלימות קיצונית כלפי המיעוט המקסיקני בלוס אנג'לס, התראיינו כמה מחברי מטאצ'ין ואמרו כי יש לנקוט פעולות נגד האלימות המשטרית כלפי כל המיעוטים. איש לא ידע כי הם מחו בעקיפין על האלימות המשטרית כלפי הומואים ולסביות.¹²⁷

¹²² Kaiser, Ibid, p. 110

¹²³ ברזני, שם, עמ' 29

¹²⁴ D'emilio, **Making**, p. 27

¹²⁵ Ibid, p. 28

¹²⁶ D'emilio, **Sexual**, p. 68

¹²⁷ ברזני, שם, עמ' 30

לאחר שהארגון קרם עור וגידים, החלו המנהיגים, בראשותו של היי והול, לפנות לכיוון מעשים פוליטיים. ב-1952, נעצר אחד ממקימי הארגון, דייל ג'נינגס (Dale Jennings) כאשר הסתובב בפארק ציבורי ונתפס על ידי שוטר שהיה במארב שגרתי של "ציד הומואים".¹²⁸ לאחר ששוחרר בערבות, הוא קרא לחבריו בארגון לנצל את מעצרו בכדי לחשוף את חוסר הצדק והאלימות שנוקטת המשטרה ולעורר דיון ציבורי בנושא ההומוסקסואלי. ראשי הארגון החליטו לנסות את מזלם, והמשפט הקרב ובא ביוני, נהפך לדיון הראשי בכל מעגלי השיח במטאצ'יין. בכדי לשמור על סודיות הארגון ובכדי לפרסם את המשפט, יצרו חברי מטאצ'ין ארגון מפוברק ושכרו עורך דין שהיה מיוודד איתם על מנת לייצג את ג'נינגס. מכיוון שפניותיהם לעיתונות, לרדיו ולטלוויזיה נתקלו בהדרה והתעלמות מוחלטת, החלו ראשי הארגון לחלק עלונים בקרב החוגים ההומוסקסואליים והלסביים בלוס אנג'לס כדי לפרסם את המשפט.¹²⁹

הוחלט, על ידי ג'נינגס והנהגת מטאצ'ין, שג'נינגס יודה בהיותו הומוסקסואל, אך יכחיש את האישומים שקבעו כי התנהג בצורה גסה ומושחתת. דבר זה היה סיכון, שכן הומוסקסואליות והתנהגות גסה ומושחתת נחשבו לאותו דבר בתקופה זו, והודאה בהומוסקסואליות בבית המשפט הייתה גזר דין כמעט בטוח מראש.¹³⁰

בעשרים ושלושה ביוני 1952, החל המשפט וג'נינגס עשה כמתוכנן-הודה בהיותו הומוסקסואל אך הכחיש את האשמות נגדו. עורך הדין שייצג אותו, נשא נאום הגנה מיליטנטי אותו כינה היי "יוריית פתיחה מיליטנטית של מה זה אומר להיות הומו באקלים הסוציו-פוליטי בימינו".¹³¹ לאחר שלושים ושש שעות של דיונים, הודיע חבר המושבעים כי הוא לא הצליח להגיע להחלטה, מכיוון שמושבע אחד פסק להרשאה מיידית ואילו האחרים פסקו לזיכוי. השופט הכריז על משפט חוזר, אך כמה ימים מאוחר יותר משרד התובע המחוזי הסיר את התביעה וביטל את כל האשמות נגד ג'נינגס. היה זה "ניצחון אדיר למיעוט ההומוסקסואלי" כפי שכינו זאת חברי מטאצ'ין.¹³²

בשנה שלאחר משפטו של ג'נינגס, הוכפלו מספר החברים במטאצ'ין. נפתחו סניפים בערים נוספות בקליפורניה כמו סן דייגו (San Diego), סן פרנסיסקו (San Francisco), ברקלי (Berkeley), אוקלנד (Oakland), סנטה מוניקה (Santa Monica), ובסן ברנרדינו (San Bernardino). במאי 1953, העריכו ראשי הארגון כי חברים במטאצ'יין כאלפיים חברים ויותר, מספר שאולי נראה לנו כקטן אך במובנים של שנות החמישים, זה היה חסר תקדים.

אחד ממקימי סניף ברקלי סיפר: "הומואים נוהרים אלינו בהמוניהם, רעבים, מתרגשים, צמאים לעשות דברים, להגיד דברים, להתחיל".¹³³

¹²⁸ שם, עמ' 31

¹²⁹ D'emilio, *Sexual*, p. 70

¹³⁰ ברנזי, שם, עמ' 31

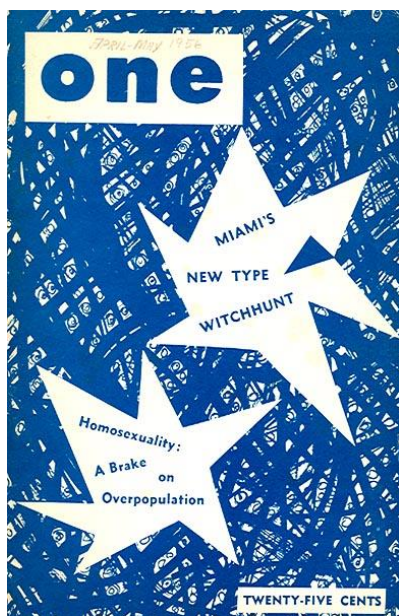
¹³¹ D'emilio, *Making*, p. 32

¹³² D'emilio, *Sexual*, p. 71

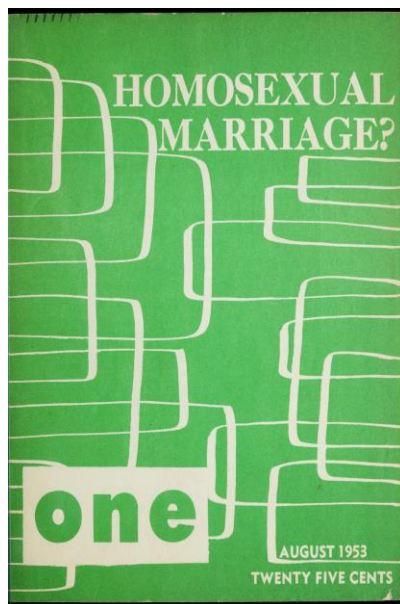
¹³³ Ibid, p. 72

אחת היוזמות החשובות שצמחו בשנות החמישים, הייתה יוזמה תקשורתית של קבוצת פעילים החברים במטאצ'ין, שהקימה את הארגון ONE. הארגון היה ארגון עצמאי ונפרד ממטאצ'ין שמטרתו הייתה להפיץ מגזין חודשי בשם ONE, שיהיה המגזין הפרו-הומוסקסואלי הראשון. הרעיון מאחורי המגזין היה שכיוון שהומואים ולסביות לא יכלו להיות ניזונים מהעיתונות הכללית, הם צריכים מגזין שידבר על תחושותיהם המשותפות והדיכוי בו הם מצויים. בנוסף, עורכי העיתון האמינו כי רק ההומואים והלסביות עצמם, ולא הממסד הדתי או הפסיכיאטרי, הם מומחים לעניינם.¹³⁴

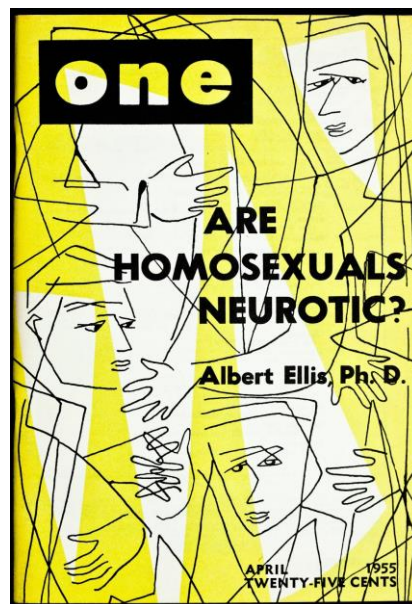
המגזין יצא לראשונה בינואר 1953, כשעורכו הראשי הוא דייל ג'נינגס. כחצי שנה לאחר הוצאת המגזין הראשון, מכר ONE יותר מאלפיים עותקים בחודש.¹³⁵ המגזין עסק בנושאים הומו-לסביים מהיבטים רבים, שחלקם היו מהפכניים וחדשניים לחלוטין כמו נישואים חד-מיניים או האם הומוסקסואליות היא אכן מחלה. המגזין פורסם בצורה כזאת שלא ניתן יהיה להתחקות אחרי כותביו והמוציאים לאור שלו, שכן הייתה זו יכולה להיות סכנה ממשית בשבילם. המגזין הופץ על ידי הדואר¹³⁶.

מאי 1956

אוגוסט 1953

אפריל 1955

¹³⁴ ברזני, שם, עמ' 32

¹³⁵ D'emilio, *Sexual*, p.73

¹³⁶ ברזני, שם, עמ' 31

עם השנים, הובילו היי ורוולנד קו קומוניסטי רדיקלי במטאצ'ין והודיעו כי לא יהיו מוכנים לשמוע אף אחד מתוך הארגון, שיעלה טיעונים אנטי קומוניסטיים. התקופה הייתה תקופה בה קומוניסטים והומוסקסואלים נרדפו באופן שיטתי, ולכן חלק מחברי הארגון ראו בשילוב של שניהם סכנה אדירה. בראשם של המתנגדים להנהגת מטאצ'ין עמדו קינת' ברנס (Kenneth Burns) ומרילין ריגר (Marilyn Rieger), שאליהם הצטרף מאוחר יותר גם הרולד "האל" קאל (Call "Hall" Harold).¹³⁷

באפריל 1953, קראה הנהגת מטאצ'ין לכנס בחירות וכינון חוקה לאירגון. כנס זה היווה את ההזדמנות המושלמת לברנס, ריגס וקאל להחליף את ההנהגה. במהלך הכנס, שהתרחש במאי אותה שנה, תקפו שלושתם את ההנהגה וטענו כי אין זה נכון שלארגון זכויות הומוסקסואלי תהיה אג'נדה פוליטית, וודאי לא כזאת שמעמידה אותו בסכנה תמידית.¹³⁸

ריגר נשאה נאום חריף בו תקפה את ההנהגה. "אנו יודעים כי אנו איננו שונים" פתחה בריגס, "לא שונים מאף אדם אחר. ההבדל היחיד בינינו אינו אמור לשנות לחברה ההטרוסקסואלית, אלא אם נגרום לו לשנות להם". ריגר טענה, כי הגישה הבדלנית בה נוקטת הנהגת הארגון, תגרום לחברה ההטרוסקסואלית לדחות אף יותר את ההומוסקסואליות. "השיוויון להומואים ולסביות יגיע", היא אמרה, "על ידי כך שנכריז על עצמנו... לא כהומוסקסואלים, אלא כבני אדם, כגברים ונשים שההומוסקסואליות אינה רלוונטית לעקרונותם, רעיונותיהם, תקוותיהם ו/או שאיפותיהם. רק אז", המשיכה, "נגרום להם להיפטר מהדעה המוטעית שלהם לגבי הומוסקסואליות והומוסקסואלים".¹³⁹

בסופו של הכנס, לאחר שנערכה ההצבעה, זכו ריגס, ברנס וקאל במקומות גבוהים בהנהגת הארגון. עבור חברי ההנהגה המקוריים, שהקימו את מטאצ'ין, היה זה עלבון אישי נוראי ורובם פרשו מהארגון. להיי, היה זה קשה יותר מכולם לצפות בהחלפת ההנהגה. הוא פרש מהתנועה, שבעבורה הוא הקדיש את כל חייו; התפטר מעבודתו ומהמפלגה הקומוניסטית ונפרד מאשתו, ונכנס לתקופה של דיכאון שבסופה כמעט התאבד. שנים מאוחר יותר הוא יחזור לתנועה לשיוויון זכויות הומו-לסבי, אך הוא מעולם לא ישמש עוד בתפקיד בכיר.¹⁴⁰

ההנהגה החדשה הובילה את מטאצ'ין לכיוון אחר לחלוטין, תוך שהיא מוחקת כל זכר להשפעותיה של ההנהגה הישנה. במקום שימת דגש על היותם של הומואים ולסביות מיעוט מדוכא, שמה ההנהגה החדשה דגש על כך, שהם אינם שונים מאנשים אחרים מלבד עובדת הימשכותם לאותו המין. ההנהגה החדשה מחקה את הרעיון של תרבות הומוסקסואלית וזוהות הומוסקסואלית ועודדה הומואים ולסביות להתנהג בצורה נורמטיבית שאינה מושכת את העין. הם האמינו, כי הדיכוי ההומוסקסואלי נובע מחוסר הבנה

¹³⁷ Kaiser, *Ibid*, p. 125

¹³⁸ D'emilio, *Sexual*, p.35

¹³⁹ D'emilio, *Making*, p.78

¹⁴⁰ D'emilio, *Sexual*, p.82

ומדעות שקריות לגבי הנושא. ההסתגלות אל הרוב, החליפה את הזהות ההומו-לסבית הייחודית, וההסברה החליפה את ההתנגדות.¹⁴¹

הרטוריקה הכנועה שבה נקטה ההנהגה החדשה, היא שהביאה לכך שתחושת השליחות וההתרגשות פחתו משמעותית ולכך שקבוצות רבות של מטאצ'ין נסגרו בעקבות ירידה במספר המבקרים.

בעוד מטאצ'ין הלך וקטן, ONE הלך וגדל. ONE והעומדים בראשו שמרו על הקו של מייסדי מטאצ'ין וקראו לשיוויון זכויות מלא למיעוט ההומו-לסבי. המגזין תקף את ההנהגה החדשה וטען כי היא נהפכה למייצגת של הממשלה ונכנעה להגמוניה ההטרסקסואלית. מספר המינויים של המגזין בשנת 1955, היה כפול מזה שלפני שנתיים. ONE המשיכו לנקוט בעמדה שלהיות הומו או לסבית זו גאוה ומטרתם, כפי שאמרו, הייתה לגרום להומוסקסואלים להתארגן ל"קבוצות הומופיליות". (הומופיליה היא מונח ישן להומוסקסואליות שהיה נפוץ בקרב ההומואים והלסביות).¹⁴²

בסוף 1955, החלה מטאצ'ין להתרחב מחדש. הוקמו סניפים בניו יורק (New York), שיקגו (Chicago) ובושינגטון הבירה (Washington D.C.). בינואר 1955, החל הארגון לפרסם מגזין עצמאי משלו שנקרא *The Mattachine Review*, והארגון לקח אחריות על פרסומו, מה שעזר לצמיחה המחודשת. בסוף 1956, סן פרנסיסקו הפכה למפקדה הראשית של הארגון וממנה הודפסו מהדורותיו של המגזין הארגוני.¹⁴³

הוויכוח בין שתי הקבוצות- האחת דוגלת בבדלנות ואגרסיביות והשנייה בהסברה והיטמעות חברתית, משקף את רוח התקופה ואת הצורה בה הומואים ולסביות התמודדו עם הדיכוי הסוציו פוליטי בשנות החמישים והשישים. מה שעשו חברי מטאצ'ין והנהגתה הראשונה, היה מהפכני בכל צורה אפשרית והוא זה שהכין את הקרקע למחאות שעתידות לבוא שנים מאוחר יותר.

בנותיה של ביליטיס (Daughters of Bilitis)

למרות שאגודת מטאצ'ין ייצגה גם הומואים וגם לסביות, היא בעיקר משכה אליה גברים. אמנם היו מספר נשים כמרילין ריגר שהיו בהנהגת הארגון, אך מספרן היה קטן וזניח ביחס למספר הגברים. בנוסף, לסביות כמעט ולא פקדו את המפגשים של מטאצ'ין, מלבד כמה תאים בודדים לאורך החוף הצפוני של קליפורניה.¹⁴⁴

¹⁴¹ Kaiser, Ibid, p. 123

¹⁴² D'emilio, *Sexual*, p.89

¹⁴³ Ibid, p. 90

¹⁴⁴ Kaiser, Ibid, p. 116

הנושאים שדוברו בקבוצות של מטאצ'ין היו לעיתים רבות לא רלוונטיים כלפי לסביות וכמעט תמיד סבבו סביב הומואים גברים. בנוסף, הארגון הגדיר הומוסקסואליות בצורה כזו שלעיתים התעלמה מהחוויה של לסביות וגרמה להרחקתן ממטאצ'ין בלי כוונה.

בכדי להצליח להקים קבוצה שתדרוש שוויון זכויות ללסביות, היה עליהן להכיר בזהותן הכפולה- שהיא גם הומוסקסואלית וגם נשית.¹⁴⁵

שתי המייסדות שלזכותן ניתן לזקוף את הקמת הארגון הלסבי הראשון, בנותיה של ביליטיס (Daughters of Bilitis או בקיצור DOB), היו דל מרטין (Del Martin) ופיליס ליון (Phyllis Lyon). דל מרטין, נולדה בשנת 1921 בסן פרנסיסקו. במשך כל התבגרותה, חוותה משיכה עזה לנשים אך לא ידעה לקרוא לזה בשם או מה המשמעות של זה. כשהייתה בת תשע-עשרה התחתנה, ונשרה מהלימודים כאשר נכנסה להריון. אולם לאחר גירושה נאלצה לתמרן בן עבודתה לבין גידול בתה, תוך מאבקים פנימיים ושאלות לגבי זהותה המינית. במהלך תהיות אלו גילתה מרטין את הסטראוטיפים והשנאה כלפי לסביות. "הייתי הולכת לספרייה", היא מספרת, "ומחפשת כל פיסת מידע בנושא. היו שם דברים מזעזעים וקשים, ואיך יכולתי לזהות את עצמי עם זה? איך יכולתי לקרוא לעצמי לסבית, כשזה כל כך נוראי?".¹⁴⁶

בשנת 1949, עברה לגור בסיאטל, שם הכירה את ליון, והשתיים נהפכו נאהבות. פיליס ליון, נולדה בטלסה (Tulsa) שבאוקלהומה ב-1924. ליון מעולם לא חשבה שקיימת אפשרות להימשך לבני אותו המין, ולכן גילתה את מיניותה רק בגיל מאוחר. היא למדה עיתונות באוניברסיטת ברקלי שבקליפורניה והייתה העורכת הראשית של מספר עיתונים מקומיים.¹⁴⁷

ב-21 בספטמבר 1955, הקימו ליון ומרטין יחד עם שיש נשים נוספות, את הארגון 'בנותיה של ביליטיס' (Daughters of Bilitis או בקיצור DOB) בלוס אנג'לס. מקור השם הוא בספר שירים לסבי מהמאה התשע עשרה. הנשים לקחו סיכון עם שם זה, אך יצאו מתוך נקודת הנחה כי משמעות שמו של הארגון תהיה ברורה רק לנשים לסביות אינטלקטואליות.¹⁴⁸

מיד עם תחילת הפעילות החלו הוויכוחים לגבי אופי הארגון. לבסוף הוחלט לנקוט בעמדתם של מנהיגי מטאצ'ין של אותן שנים, כלומר לשים דגש על חינוך הציבור ועל הסברה ולא על מחאות ואגרסיביות. הארגון החל לטוות קשרים עם מטאצ'ין ועם ONE וליצור איתם שיתוף פעולה. מאוקטובר 1956, הקימו "בנותיה של ביליטיס" מגזין לסבי ראשון וקראו לו "The Ladder". המגזין התמקד בחלקן של לסביות במאבק ההומופילי והוא הופץ דרך רשת סמויה בדואר ומפה לאוזן. *The Ladder* הדגיש את חשיבותה

¹⁴⁵ D'emilio, *Sexual*, p. 93

¹⁴⁶ Ibid, p. 101

¹⁴⁷ Ibid, p. 103

¹⁴⁸ ברזני, שם, עמ' 31

של זהות לסבית נפרדת מזו ההומוסקסואלית. נשים רבות שרכשו את המגזין היו אמהות או נשואות שהסתירו את זהותן הלטבית. המגזין דיבר על השלכות והרגשות הכרוכים בהיות אישה לסבית הנשואה לגבר כמו גם בהורות, משפחתיות ובהדרה הנשית בחברה, נושאים שמגזין ONE מעולם לא התעסק בהם.¹⁴⁹

הארגון ערך מפגשים של לסביות, בהם הן יכלו להביע את מחשבותיהן ותחושותיהן. היקפו של הארגון היה קטן בהרבה מזה של מטאצ'ין ומרכזו היה בלוס אנג'לס עם קבוצות קטנות בניו-יורק, שיקגו וסן פרנסיסקו. הארגון הנשי קיבל גם גברים לשורותיו, אך במידה מועטה ומנה בשנת 1958, קצת פחות מאלף חברים, זאת משום הפחד של נשים רבות מחשיפה והמחיר שהדבר יגבה מהן מחיר כבד במישור המקצועי והמשפחתי.¹⁵⁰

עם הזמן, נוצר מתח בין הקבוצה ההומואית הגברית של מטאצ'ין לבין הקבוצה הלטבית הנשית של ביליטיס. הנהגת מטאצ'ין נהגה לזלזל בביליטיס וראתה בו ארגון שולי. הנשים בראש ארגון ביליטיס זעמו על היחס של ההומואים אליהן. בכנס של מטאצ'ין ב-1959, דל מרטין רתחה מכעס בנאומה ואמרה: *"בכל הכנסים שבהן אני משתתפת, שנה אחר שנה, אני מוצאת את עצמי מגנה על היותה של בנותיה של ביליטיס ארגון נפרד ועצמאי!... מה אתם, הגברים, יודעים בכלל על לסביות? בכל התכניות שלכם ובמגזין שלכם אתם מדברים על הגבר ההומוסקסואל ומוסיפים ש-כן, נכון, במקרה יש גם כמה נשים הומוסקסואליות ובגלל שהן הומוסקסואליות, כל זה חל גם עליהן".*¹⁵¹ בנותיה של ביליטיס היו קבוצה חשובה ומשמעותית בהיסטוריה ההומו-לטבית שהובילה דעות מהפכניות וחדשניות בנושא נשים והומוסקסואליות.¹⁵²

התנועות ההומופיליות בסוף שנות החמישים, מיקדו הרבה מאוד מתשומת ליבן וממרחן לכתיבת המגזינים. הומואים ולסביות זכו לעיתים נדירות מאוד בהזדמנות להעלות את מחשבותיהם ודעותיהם על הכתב. בנוסף, והמידע בנושא הומואים ולסביות היה אפסי בתקופה זו. אולם הומואים ולסביות רבים נמנעו מלרכוש את אותם מגזינים מפחד פן ייתגלו על ידי הרשויות שזכו לשיתוף הפעולה של רשות הדואר. כתוצאה מכך, נשארה תפוצת המגזינים קטנה יחסית. בסוף שנות החמישים, מגזין ONE מכר כחמשת אלפים עותקים בחודש, מטאצ'ין מכר כאלפים מאתיים ו"בנותיה של ביליטיס" מכרו רק כחמש מאות עותקים בחודש.¹⁵³ המגזינים ניסו למשוך קוראים על ידי כתיבה על פרשיות הומוסקסואליות- כמו אלו שהתרחשו בבויסי ובסו-סיטי- וכתבו הרבה על סגירת בארים ומעצרים המוניים. המגזינים של ביליטיס ושל

¹⁴⁹ שם, עמ' 34

¹⁵⁰ Kaiser, *Ibid*, p. 125

¹⁵¹ D'emilio, *Sexual*, p. 105

¹⁵² ברזני, שם, עמ' 36

¹⁵³ D'emilio, *Sexual*, p. 110

מטאצ'ין נקטו עמדה שונה לחלוטין מזו של ONE. הם המשיכו לנסות ולטשטש את ההבדל בין הומוסקסואליות להטרוסקסואליות תוך שהם מפרידים בין הומואים ולסביות "נורמליים" לאלו ה"פרובוקטיביים" וקוראים לרפורמה-עצמית של הומואים ולסביות. הם קידמו אג'נדה ששמה את הקורבנות כאשמים ועל ידי כך הם גם איבדו קוראים עם הזמן.¹⁵⁴

לאחר כמעט עשור להקמת הארגונים ההומופיליים הראשונים, שלושת הארגונים היו עדיין האפשרות היחידה בכל רחבי ארצות הברית להומואים ולסביות. עד שנת 1960, ביליטיס ומצטאצ'ין נכשלו ביצירת המשכיות ובמשיכת חברים ועשו התקדמות מועטה בהשגת מטרותיהם.¹⁵⁵

בארגון מטאצ'ין בשנת 1960, המצב היה עגום. הוויכוחים לגבי מבנה הארגון ומטרותיו הלכו והחריפו. באותה שנה, הסניף בניו יורק הפך להיות ההתארגנות ההומוסקסואלית הגדולה ביותר באמריקה כאשר עקף בגודלו את זה בלוס אנג'לס. הקבוצה הניו יורקית לא הייתה מרוצה מההנהלה, ובכנס מטאצ'ין בשנת 1961 הוצעה הצעה לפרוק הארגון. ההצעה התקבלה, וסימנה בזאת את סופו של ארגון מטאצ'ין, כאשר כל סניף נותר ברשות עצמו.

הקבוצה בסן פרנסיסקו נשארה אחראית על הפצת המגזין, והקבוצה בניו יורק שמרה על שמה כמטאצ'ין והחלה לעשות את צעדיה הראשונים בתור ארגון עצמאי. קבוצות רבות, כדוגמת אלו בבוסטון (Boston) ובדנוור (Denver), נאלצו להסגר כאשר לא הצליחו להתנהל ללא ארגון גג המאחד אותם.¹⁵⁶

שנות השישים

תחילת העשור החדש, סימן התחלה חדשה. בנובמבר 1960, נשבר טאבו ראשון בחברה האמריקנית כאשר נבחר לנשיא ג'ון פיצ'גרלד קנדי (John Fitzgerald Kennedy), שהיה לקתולי הראשון שנבחר לנשיאות. בחירתו של קנדי, נתנה לרבים את התקווה שיום אחד כל סוגי האמריקנים יוכלו להיבחר לנשיאות, ללא קשר לצבעם, מגדרם או נטייתם המינית וסימלה את הניגוד בין העשור הקודם, לזה שעתידי לבוא. העלייה החדה בתנועות לשיוון זכויות לשחורים, בראשו של מרתין לותר קינג (Martin Luther King), והצלחותיה באמצע העשור של שנות השישים, פתח גל מחאות לאומי-בהתחלה לתנועת הנשים ומאוחר יותר גם להומואים ולסביות. הקשר בין התנועות לשיוון זכויות היה חזק ועמוק. כולן ייצגו מיעוטים בחברה שהיו תחת דיכוי חברתי ופוליטי. הרבה מהאנשים שהלכו למחות לצידו של מרתין לותר קינג, היו הומואים ולסביות שהזדהו עם מאבקם של השחורים.¹⁵⁷

¹⁵⁴ Ibid, p. 113

¹⁵⁵ Ibid, p. 125

¹⁵⁶ Kaiser, Ibid, 165

¹⁵⁷ Ibid, p. 136

לקראת סוף העשור, מלחמת ויאטנאם הציתה גל מחאות שקרא להפסקת המלחמה. גל המחאות הראה למיליוני אמריקנים בפעם הראשונה את הכוח שיש למחאות ציבוריות, במיוחד כאשר התקשורת עומדת לצידם. אם בשנות החמישים, הציבור הרחב, כולל התנועות לשיוויון זכויות, קידשו את האחדות והקונפורמיות, אז בשנות השישים הציבור קידש את השונות והייחודיות של כל אחד.¹⁵⁸

התנועות ההומופיליות הושפעו רבות מהתהליכים והתמורות שעברה החברה בשנות השישים. את הכנסת הרוח המיליטנטית של שנות השישים אל התנועות לשיוויון להומואים ולסביות ניתן לזקוף לזכותו של אדם אחד מרכזי - פרנקלין קמאני (Franklin Kamanly)¹⁵⁹.

פרנקלין קמאני, נולד ב-1925 להורים יהודים בניו יורק. לאחר שלחם בצבא האמריקני במלחמת העולם השנייה, עשה תואר באסטרטגיה באוניברסיטת הארוורד. ב-1957, החל קמאני לעבוד בשירות המיפוי הצבאי, אך לאחר כמה חודשים נתגלה לחוקרים מטעם הממשל כי הוא נעצר שנה לפני כן בתקרית הומוסקסואלית. קמאני מיד איבד את עבודתו, וועדת השירות האזרחי (Civil Service Commission) מנעה ממנו מלהיות מועסק בסוכנויות ממשלתיות בעתיד. קמאני הגיש תביעה כנגד הוועדה, אך הפסיד בה. לאחר שנכשל באופן שיטתי להשיג עבודה, נאלץ קמאני לשנות כיוון בחייו. "הרגשתי כי נאבקתי בכל מה שיכולתי כבנאדם יחיד, ואז הבנתי כי הגיע הזמן להתחיל להלחם בתור קבוצה."¹⁶⁰

בשנת 1960, מצא קמאני שותף להתנגדות בג'אק ניקולס (Jack Nichols), תושב וושינגטון הבירה. יחד, הם חיפשו אנשים נוספים כדי להקים קבוצה הומופילית מקומית. בקיץ 1961, הם הקימו, יחד עם תריסר גברים ונשים נוספים ובהשראת סניף ניו-יורק, את סניף מטאצ'ין בושינגטון (Mattachine Society of Washington או בקיצור MSW) ובחרו את קמאני לכהן כנשיאו. באמצעות היכולות ההנהגתיות שלו, הביא קמאני את מטאצ'ין וושינגטון להיות בקדמת המאבק ההומוסקסואלי. קמאני, שהיה מלומד ואינטלקטואל יותר מכל חבריו לקבוצה, השתמש בכישוריו לייצירת המטרות, הטקטיקות והאסטרטגיות של התנועה. הוא היה נחוש בדעתו להשמיע את קולו ואת דעותיו בצורה אגרסבית וברורה.¹⁶¹

קמאני נקט בעמדה הפוכה לזו שנקטו מטאצ'ין וביליטיס בעשור הקודם והאמין שרק מאבק מיליטנטי ונחוש ישיג את השיוויון. באחד מנאומיו בניו יורק אמר קמאני "אנו לא יכולים לדרוש את זכויותינו ממקום של נחיתות או ממקום של פחות מבני אדם לכל דבר ועניין".¹⁶² בנושא הבושה להיות הומוסקסואל אמר קמאני: "אני נוקט בעמדה שלא רק שהומוסקסואליות אינה מעשה לא מוסרי, אלא היא מעשה מוסרי ביותר, במובן אמיתי וחיובי. הומוסקסואליות היא נכונה, טובה וראויה, גם עבור האנשים ההומוסקסואלים וגם בעבור החברה שבה הם נמצאים"¹⁶³.

¹⁵⁸ Ibid, p. 138

¹⁵⁹ Ibid, p. 137

¹⁶⁰ D'emilio, *Sexual*, p. 151

¹⁶¹ Ibid

¹⁶² Ibid, p. 152

¹⁶³ Kaiser, Ibid, p. 140

בנושא ההתעסקות של ארגונים הומופיליים כגון מטאצ'ין וביליטיס בהומוסקסואליות כמחלה הניתנת לריפוי אמר קמאני:

"אני לא רואה את ה-NAACP (האיגוד הלאומי לקידום אנשים צבעוניים), מתדיין לגבי איזה כרומוזום גורם לצבע העור השחור או איך ניתן להפוך שחורים ללבנים. אני לא רואה שום עניין גדול אצל ארגון בני ברית או הליגה נגד השמצה, באפשרות להעלים את האנטישמיות על ידי המרת הדת של היהודים לנצרות... אנחנו מעוניינים בהשגת שוויון זכויות עבור המיעוטים המכובדים שאנחנו- יהודים, שחורים והומוסקסואלים. הסיבה שאנחנו יהודים, שחורים או הומוסקסואלים היא לחלוטין אינה רלוונטית, והשאלה האם יכולים להפוך אותנו לנוצרים, לבנים או הטרוסקסואלים היא באותה המידה אינה רלוונטית!"¹⁶⁴.

ארגון מטאצ'ין וושינגטון, תחת הנהגתו של קמאני, שם לו למטרה ראשונה לשנות את הנוהל הממשלתי לפיו הומוסקסואלים לא יכולים לשרת בתפקידים ממשלתיים ומדיניים, בשימת דגש על וועדת השירות האזרחי (CSC), הצבא והגדרת הומואים ולסביות כסיכון ביטחוני. באוגוסט 1962, כתבו חברי הארגון מאות מכתבים לכל גורם ממשלתי- מראשי הוועדות השונות, סנאטורים ושופטי בית המשפט העליון ועד לשכת הנשיא עצמו ורשימה ארוכה של בכירים נוספים, בבקשה לארגן פגישה להציג את עמדותיהם. רובם המוחלט של האנשים, דחו את בקשתם, חלקם אף החזירו תשובה כמו זו שהחזיר הפנטגון בה נאמר כי "כל ההומואים אינם יציבים נפשית והדוניסטים".¹⁶⁵ המעטים שכן הסכימו להיפגש איתם שמעו את עמדותיהם, אך לא שינו את הנורמות והחוקים הקיימים. הפגישות הללו אומנם לא הניבו פירות חוקתיים, אך תרמו רבות לנראות הממשלתית והציבורית ולהשמעת דעותיהם של הארגון.

הקמפיין האנטי-ממשלתי של מטאצ'ין וושינגטון, הצליח לעורר את תמיכתו של סניף וושינגטון של ארגון זכויות האדם ACLU (בשמו המלא- American Civil Liberties Union) סניף ה-ACLU בושינגטון תמך לחלוטין במטאצ'ין והחל גם הוא כותב לראש ה-CSC, ג'ון מייסי (John Macy), שיפסיק את האפלייה התעסוקתית של הומואים ולסביות בשורות הממשל. ה-ACLU הראה את מחויבותו למטאצ'ין כאשר לקח לעצמו את ייצוגו של ברוס סקוט (Bruce Scott), שהגשת מועמדותו למשרה ממשלתית נדחתה בעקבות הוכחות למעשים הומוסקסואליים. במשפט, שנערך ביוני 1965, ניצחו ה-ACLU, כאשר קבע בית המשפט לערעורים שהאישומים נגד סקוט אינם מספקים ולא הוכח כי סקוט אכן ביצעה מעשים הומוסקסואליים. המשפט שימש כבמה לדיון לגבי האם הומוסקסואליות היא עילה מספקת לפיטורין, והיווה מפלה לנהלי ה-CSC.¹⁶⁶

ארגון ה-ACLU של מחוז קולומביה החל גם הוא לתמוך במאמציו של ארגון מטאצ'ין-וושינגטון ולחץ על ההנהגה הארצית של ה-ACLU לתמוך במאבקם של הומואים והלסביות. ההנהגה התנגדה לתמוך פומבית

¹⁶⁴ Ibid

¹⁶⁵ D'emilio, *Sexual*, p. 154

¹⁶⁶ Ibid, p. 155

במאבק, בטענה שלא כמו גזע או דת, נטייה מינית יכולה להשפיע על אופן העבודה של אדם ובנוסף היא מאובחנת כהפרעה נפשית. בעזרת סניפי ACLU בניו יורק, וושינגטון ודרום קליפורניה, הופעל לחץ גדול יותר על ההנהגה הארצית של הארגון, ובסופו של דבר ב-1964, הארגון הלאומי הודיע בתמיכה מהוססת, כי יחסי מין חד מיניים בהסכמה אינם צריכים להיחשב כעונש. לאחר הצהרה זו, סניפים רבים בכל רחבי ארצות הברית החליטו לקחת לחיקן את הנושא ההומוסקסואלי ולעזור בנושא.¹⁶⁷

במאי 1963, פתח הסנאטור הדמוקרט ג'ון דוודי (John Dowdy), במתקפה על מטאצ'ין, כשהציע הצעת חוק למניעת האישור של מטאצ'ין לגיוס כספים. בשימוע שנערך בנושא, דוודי שם דגש על כך שהומוסקסואליות נוגדת את הטבע ואת חוקי האל, ולא על החוק עצמו. קמאני בא מוכן ומזומן אל השימוע, כשהוא זוכה לתמיכתם של ה-ACLU, ומספר גופים נוספים בווישינגטון. לבסוף ההצעה לא עברה בקונגרס, ונתנה למטאצ'ין חיזוק חיובי ובטחון עצמי. התקשורת העירונית, נתנה סיקור מלא לשימועים כשהיא מציגה בפעם הראשונה את הארגון ההומופילי, בצורה טובה וראויה. הניצחון גרם להרחבת הארגון ונתן לו הד ציבורי נרחב. קמאני אפילו אמר כי "דוודי הוא האיש שתרם הכי הרבה לתנועה ההומופילית בשנת 1963".¹⁶⁸

בזמן שקמאני ותנועתו בווישינגטון הבירה צברו תאוצה, רנדי וויקר (Randy Wicker) הוביל בנחישות את הקו המיליטנטי בעיר ניו יורק. וויקר הגיע לניו יורק ב-1961 והצטרף לשורות סניף מטאצ'ין הניו יורקי. מנהיגי מטאצ'ין לא היו לרוחו, מכיוון שפחדו לנקוט בצעדים פן ההד הציבורי ייגרם לעוינות חברתית וחוקתית כלפיהם. כך, הקים וויקר ב-1962, את ארגון הליגה ההומוסקסואלית של ניו יורק (The Homosexual League of New York), ארגון של אדם אחד שנתן לו יד חופשית להשיג את מטרותיו. באפריל 1962, יצר וויקר הד תקשורת עצום למיעוט ההומוסקסואלי בניו יורק כאשר שכנע מנהל תחנת רדיו לשדר תכנית חיובית על הומואים ולסביות. כל העיתונים החלו מסקרים את התכנית בהרחבה, והניו יורק טיימס סיקר אותה בחיוביות בשני מאמרים. וויקר הצליח במהלך השנה הבאה להביא לאפקט אדיר בכל הקשור לתקשורת והומוסקסואליות. כל אמצעי התקשורת החלו נוקטים גישה חיובית יותר כלפי הומואים ולסביות, תוך שהם מפיצים את הידיעות למיליוני אנשים. המעשים של וויקר הוכיחו שגם אדם אחד נחוש בדתו, יכול לגרום לשינוי משמעותי בקנה מידה עצום.¹⁶⁹

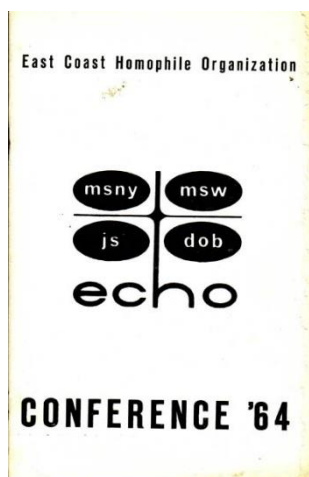
גם קמאני וגם וויקר ניסו להרחיב את פעילותם ככל האפשר ברחבי המדינה. בינואר 1963, חל שינוי משמעותי בתנועה ההומופילית כאשר הוחלט להקים קואליציה הומופילית גדולה שתורכב מסניפי מטאצ'ין בניו יורק, סניף מטאצ'ין בווישינגטון, בנותיה של ביליטיס וארגון ג'נוס בפילדלפיה (Janus Society) (היה

¹⁶⁷ D'emilio, **Making**, p.230

¹⁶⁸ D'emilio, **Sexual**, p. 157

¹⁶⁹ Kaiser, *Ibid*, p. 156

שייך בעבר למטאצ'ין אך שינה את שמו לאחר הפירוק). הם קראו לארגון החדש- הארגונים ההומופיליים של החוף המזרחי או בקיצור ECHO (East Coast Homophile Organizations).

כרזת הזמה לכנס ECHO של שנת 1964

ECHO הפך מהר מאוד לסמן מיליטנטי ביותר בתנועה ההומופולית של ארצות הברית. עם מנהיגים צעירים ונלהבים ומרכזים בשלוש ערים- וושינגטון פילדלפיה וניו יורק- הארגון החל לדחוק את המנהיגים הקודמים וליצור קואליציה מאוחדת, אגרסיבית ומיליטנטית¹⁷⁰.

בכנס של ECHO, ב-1965, הוחלט לערוך כמה עצרות מחאה מול כמה בנייני ממשלה מרכזיים- בניין CSC, בניין מחלקת המדינה, הפנטגון, הבית הלבן והיכל הארבע ביולי של פילדלפיה. למרות שהעצרות כללו מעט מאוד אנשים- בין עשרה לחמישים- הן סוקרו בחדשות בכל המדינה. ABC, לדוגמא, צילמו את העצרת מול הבית הלבן ושידרו את השידור בתשע מדינות ברחבי ארצות הברית. כמובן שרק האמיצים ביותר העזו להשתתף באותן עצרות והרוב המוחלט העדיף שלא להשתתף בהן כי לא רצה

להסתכן בחשיפה. העצרות סימנו את האפשרות להפגין גם בקרב המיעוט ההומוסקסואלי.¹⁷¹

העצרת מול הבית הלבן באוקטובר 1965. ג'ק ניקולס בפרונט ומאחוריו פרנק קמאני. בכרזה נכתב: "Fifteen million U.S. homosexuals protest federal treatment."

¹⁷⁰ D'emilio, *Sexual*, p. 170

¹⁷¹ Ibid

הקרב בין שני הקצוות האידיאולוגיות בקרב התנועות ההומופיליות לא פסק גם לאחר הקמת ECHO. הצד האחד היה וותיק ומבוגר יותר והתנגד לכל פעולת מחאה. הוותיקים האמינו כי על ההומוסקסואלים לשתף פעולה עם הממסד הפסיכיאטרי ולא לצאת נגדו, והרבה מהם טענו שהומוסקסואליות היא אכן מחלה וייחלו לתרופה. ממובילי הזרם האידיאולוגי הוותיק היה אדוארד סגרין, אותו אדם שכתב את הספר ההומוסקסואלי הראשון, הומוסקסואלים באמריקה, שכה השפיע על רבים מחברי הארגון. סגרין היה נערץ בקרב ההומואים והלסביות הצעירים, ושינה את חייהם של רבים.¹⁷² סגרין טען, שהומוסקסואלים צריכים לקבל שיוויון זכויות למרות שהם חולים, ושאינן להכחיש את היותם חולים. הדור הצעיר של ניו יורק תיעב את גישה זו בכל צורה וקרא לקבלה עצמית ולמחאות ככלי לקבלת שיוויון זכויות. בבחירות שנערכו במאי 1965, נבחרה ההנהגה הצעירה והמיליטנטית להנהיג את הארגון ברוב של שני שלישים¹⁷³.

בשנת 1965, הגישה המיליטנטית אמנם הגדילה את הארגונים אך עדיין היה מדובר במספרים קטנים מאוד של אנשים, כאשר סך כל האנשים ב-ECHO, לא עלה על כאלף חברים. ההערכות למספר החברים הן קשות ביותר מכיוון שהן מסתמכות רק על עדויות, וכמעט שלא קיימים רישומים של מספר החברים בכל קבוצה. יחד עם זאת, הם היו הקבוצה הראשונה והיחידה בארצות הברית, וככל הנראה גם בכל העולם, שדרשה שיוויון זכויות מלא להומואים ולסביות בגישה מיליטנטית. הם סימנו את ראשיתה של הדרישה הלוחמנית והאגרסיבית של הומואים ולסביות להסרת הדיכוי מעליהם, במהלך העשורים הבאים¹⁷⁴.

קבוצות הומופיליות בארצות הברית קמו גם בערים אחרות לאורך שנות השישים. שיתוף הפעולה בין הקבוצות במדינות (States) השונות היה מועט, וכל קבוצה ידעה מעט מאוד על האחרת. בצעד ראשון כלפי התאחדות לאומית, החליטו מנהיגי התנועות ההומופיליות בכל רחבי ארצות הברית לערוך כנס ראשון ב-1966 בקנזס סיטי, שיכלול נציגים מחמשה עשרה ארגונים. בכנס, יכלו המשתתפים לשתף זה את זה בפעילותם וחוויותיהם השונות. באותו כנס, תחת אותה מחשבה הוקם ארגון NACHO (National American Conference of Homophile Organizations)¹⁷⁵.

NACHO התמקד בגיוס כספים כדי לממן פעולות משפטיות כנגד סגירת בארים או מעצרים של חברי אחת הקבוצות. חברי הכנס קבעו כי כל שנה ייערך הכנס וייקבע מטרות שונות. בכנס של אותה שנה, נאם נשיא מטאצ'יין ניו יורק, דיק לייש, נאום חריף בו אמר: "תפסיקו להתבכיין ותתחילו לדרוש!...הארגונים ההומופיליים חייבים להיות רדיקלים...אנחנו חייבים לדרוש את הזכות לאהבה, הזכות לעבודה וזכויות רבות אחרות שחסרות להומוסקסואלים".¹⁷⁶

¹⁷² Kaiser, Ibid, p. 143

¹⁷³ Ibid, p. 142

¹⁷⁴ Bérubé,, **My Desire**, p. 97

¹⁷⁵ D'emilio, **Sexual**, p. 197

¹⁷⁶ Ibid, p. 198

בשער הטיים מגזין באפריל 1966, הופיעה הכותרת "האם אלוהים מת?" בהתייחסות לצניחה החדה באמונה דתית בשנות השישים.¹⁷⁷ הצניחה באמונה, העמידה לפתע את הטאבואים הדתיים-חברתיים בסכנה. בגלל שהדת אחראית לכמות נכבדת ביותר של פרופגנדה אנטי-הומוסקסואלית, הדיון לגבי הומוסקסואליות והלגיטימיות שלה החל להתעורר מחדש.

ב-1964, קראה הכנסייה האפיסקופלית של ניו יורק (The Episcopal Diocese of NY), לדה-קרימינליזציה (הפיכת דבר ללא מאובחן נפשית) של יחסי מין הומוסקסואלים בהסכמה בין שני בוגרים וב-1967, הלכה הכנסייה האפיסקופלית של ארצות הברית בעקבות הכנסייה בניו יורק והכריזה כי הומוסקסואליות אינה צריכה להיחשב כחטא. וולטר ד. דניס (Walter D. Dennis), כומר בכנסייה זו, אמר ב-1967 לאחר הכנס שבו הוחלט לקבל את ההומוסקסואליות, כי "מערכת יחסים הומוסקסואלית בין שני בוגרים צריכה להיחשב בדיוק כמו נישואין הטרוסקסואלים. היא צריכה להיחשב כך, אם היא אכן מיועדת להיות ברית נצחית בין שני אוהבים".¹⁷⁸ דבריהם של הכמרים האפיסקופלים היו מהפכניים והציתו מחדש את הזיקה לדת אצל הומואים רבים שזנחו אותה בעקבות גינוייה הרבים את ההומוסקסואליות. ב-1968, הקימו שנים עשר הומואים את בלוס אנג'לס קהילה קטנה בה יכלו להתפלל. קבוצה זו הפכה שנה מאוחר יותר לכנסייה הקהילתית המטרופוליטנית (The Metropolitan Community Church), הכנסייה ההומוסקסואלית המוצהרת הראשונה, והיו בה 384 חברים.¹⁷⁹

בכנס NACHO ב-1968 בשיקגו, הציג פרנק קמאני את הסלוגן *GAY IS GOOD*, סלוגן שילווה את התנועה ההומופילית לאורך השנים הבאות. את הסלוגן הגה קמאני לאחר שצפה בסלוגן דומה בהפגנה לזכויות השחורים שנכתב בו *Black Is Beautiful*.¹⁸⁰

בשנים המאוחרות של שנות השישים, הארגונים ברחבי ארצות הברית גדלו בצורה משמעותית. מכנס של חמשה עשר ארגונים בשנת 1966, הפך NACHO לכנס של כחמישים ארגונים בשנת 1969. למרות שהמנדט של וושינגטון, ניו יורק וארגוני קליפורניה נשאר החזק והמשמעותי ביותר, כמות הארגונים העידה על התעוררות גדולה בקרב הומואים ולסביות בסוף העשור של שנות השישים.¹⁸¹

NACHO עזר לארגונים רבים בערים נוספות לקום. בעזרתו ובתמיכתו הכלכלית קמו קבוצות פיניקס (Phoenix), באריזונה, קבוצת רוק איילנד (Rock Island) באילינוי, קבוצת סינסינטי (Cincinnati) באוהיו, קבוצת סיאטל (Seattle) במדינת וושינגטון, קבוצת סירקיוז (Syracuse) במדינת ניו יורק ועוד קבוצות רבות אחרות.¹⁸²

¹⁷⁷ Kaiser, *Ibid*, p. 142

¹⁷⁸ *Ibid*, p. 143

¹⁷⁹ *Ibid*, p. 144

¹⁸⁰ *Ibid*, p. 143

¹⁸¹ D'emilio, *Sexual*, p. 199

¹⁸² Kaiser, *Ibid*, p. 196

הקבוצות השונות עמדו בפני אתגרים רבים ונאלצו להאבק על זכויותיהן. בפילדלפיה (Philadelphia) ב-1968, המשטרה פשטה על בר לסביות, עצרה תריסר נשים וסגרה את הבר. בעזרת ACLU, תבע הארגון ההומופילי של פילדלפיה את המשטרה וגרמה לה לבטל את האישומים. ביוסטון (Houston) ב-1968, עצרה המשטרה ארבע נשים לסביות באשמה שלבשו מכנסי גברים. הארגון ההומופילי שפעל ביוסטון קבע פגישות ושלח מכתבים עד אשר גרם לראש העיר להבטיח להפסיק הטרדות מסוג זה. באותה שנה, התרחשו מקרים דומים גם בשיקגו (Chicago) ובמיאמי (Miami). בתחילת 1969, הגישו חברי קהילת מטאצ'ין של העיר קולומבוס (Columbus) באוהיו, עתירה למשרד התובע הכללי שמחתה על הזיכוי של רוצח שהתוודה ברצח גבר הומוסקסואל במשפט שכלל רטוריקה אנטי-הומוסקסואלית. באותה שנה הוגשה גם עתירה על ידי הארגון ההומופילי בריצ'מונד (Richmond) שבווירג'יניה לגבי החלטת העיר לסגור בארים של הומואים ולסביות¹⁸³.

הארגונים הקטנים אך החשובים האלו, שקמו כמעט בכל עיר גדולה ברחבי ארצות הברית, הצליחו לשנות צעד אחר צעד את רמת החיים שלהם בערים שבהן גרו. מלבד זאת, הם הצליחו גם לעורר את הדיון הציבורי ולהגדיל את הנראות הציבורית כלפי הומואים ולסביות.

ההצלחה הגדולה ביותר התרחשה בקרב הקבוצה הניו יורקית והקבוצה בסן פרנסיסקו, שהיו בסוף העשור הקבוצות החזקות, הגדולות והמשפיעות ביותר מבין מהתנועות ההומופיליות.¹⁸⁴ שתי הקבוצות הצליחו להשיג הישגים משמעותיים, בכל האספקטים של הדיכוי ההומוסקסואלי. ב-1966, בעקבות לחץ שהפעילו מטאצ'ין בניו יורק ובעקבות שיחות ופגישות, הכריזה משטרת ניו יורק (NYPD), כי היא תפסיק להפעיל סוכנים סמויים בבארים של הומואים ולסביות. היה זה ניצחון אדיר לפעילות מטאצ'ין בניו יורק.¹⁸⁵ ב-1968, הודיעו מדינת ניו יורק, ניו ג'רזי ופנסילבניה כי הן מורידות את האיסור הלא חוקתי של צריכת אלכוהול בקרב הומואים ולסביות. בסוף העשור, קמו לראשונה גם תאים הומו-לסביים של סטודנטים בתוך אוניברסיטאות, כשהתא הראשון הוקם באוניברסיטת קולומביה ב-1967, ואחר כך גם באוניברסיטת ניו יורק ובסטנפורד.¹⁸⁶ גם במסד הפסיכיאטרי קמו קולות מעטים שקראו לדה-פתולוגיזציה של הומוסקסואליות. החל מ-1966, הוועדה לשירות אזרחי החלה להקל על הומואים ולסביות להשיג משרה ממשלתית, למרות שעדיין משרות רבות היו חסומות בפניהם. התקשורת לקראת סוף העשור כבר סקרה בחיוביות את מעשיהן והצלחותיהן של התנועות ההומופיליות ברחבי המדינה.

האקטיביסטים שהיו שותפים עוד בתחילת דרכן של התנועות, זכרו את הזמנים של העשור הקודם- והתפלאו מההישגים המדהימים של שהושגו בעשור הנוכחי.¹⁸⁷

¹⁸³ D'emilio, *Sexual*, p. 200-202

¹⁸⁴ Kaiser, *Ibid*, p. 195

¹⁸⁵ ברזני, שם, עמ' 33

¹⁸⁶ D'emilio, *Sexual*, p. 210

¹⁸⁷ *Ibid*, p. 215

בשנות השישים, הישרדותן של התנועות ההומופיליות כבר לא הייתה בסימן שאלה והן התרחבו והתפשטו למאות ערים ברחבי ארצות הברית.¹⁸⁸ בסוף העשור, ניתן היה להגיד כי הארגונים ההומופיליים ובני בריתם כגון ה-ACLU, הביאו לסיום הקונצנזוס החברתי לגבי הומואים ולסביות כדבר רע, מושחת וחולה.

אך יחד עם ההצלחות הרבות, לא ניתן להתעלם מהכישלון הגדול ביותר של אותן תנועות. בסוף שנות השישים, המטרה ההומופילית עדיין לא הצליחה לזכות בתמיכתם ועזרתם של מי שהיא טוענת שהיו המיעוט השני בגודלו במדינה. לאחר שני עשורים, מספר החברים בארגונים השונים לא עלה על 5,000 גברים ונשים, ומתוכם רק כמה מאות שהעזו להצהיר פומבית כי הם הומואים או לסביות. למרות ההישגים הרבים, לתנועות ההומופיליות יהיה קשה להשיג את מטרותיהן בלי תמיכתם של מיליוני הומואים והלסביות הנמצאים בארצות הברית ובלי מחאות אגרסיביות ואמיתיות. הארוע שעתיד להתרחש בסופה של השנה האחרונה של העשור, ייתן רוח חדשה והתחלה חדשה לתנועות לשוויון זכויות הומו-לסבי.¹⁸⁹

---

¹⁸⁸ Kaiser, *Ibid*, 210

¹⁸⁹ D'emilio, *Sexual*, p. 219

פרק רביעי: התפוצצות

מהומות סטנוול

את יום שישי, ה-27 ביוני 1969, לא ישכחו ההומואים והלסביות לעולם. בלילה של אותו היום, בילו כשלוש מאות אנשים, רובם ככולם הומואים, לסביות וטרנסוויסטים (אנשים שמתלבשים בבגדי המין השני), בפאב סטנוול אין (Stonewall Inn) שברחוב כריסטופר בשכונת גריניץ'-ווילג' (Greenwich Village) שבניו יורק. הייתה זו תקופת בחירות בניו יורק לראשות העיר, ובכדי להרשים את בוחריו, הורה ראש העיר ג'ון לינדזי (John Lindsay) על ניקוי משטרתי של כמה בארים הומוסקסואליים בעיר.¹⁹⁰ נדמה היה, כי פאב סטנוול הוא מטרה אידיאלית לפשיטה מסוג זה. סטנוול, כמו בארים רבים אחרים של הומואים ולסביות, הופעל על ידי המאפיה. המאפיה הייתה משחדת את המשטרה בסכומים של כמה מאות דולרים לשבוע, זאת על

מנת לקנות את שתיקתה. למרות זאת, פשיטות על בארים ומקומות בילוי של הומואים ולסביות היה דבר שבשגרה, ובמיוחד בתקופה שלפני בחירות. בנוסף, לסטנוול לא היה רשיון למכירת משקאות משכרים, מה שהוסיף עוד לגיטימיות לפשיטה על הבר. באותה תקופה גם היה בתוקף "חוק הלבוש", על פיו היה ניתן לעצור ולשלוח למעצר את מי שלא לבש לפחות שלושה פרטי לבוש שתאמו את מינו, וסטנוול היווה מקום בילוי להרבה טרנסקסואלים, דראג-קווינס וטרנסוויסטים.¹⁹¹ למרות שהמקום נסחט על ידי המאפיה, עדיין הוא היווה מן מסגרת משפחתית ונעימה להומואים, לסביות וטרנסקסואלים.¹⁹²

בשבועיים שלפני ה-27 ביוני, פשטו שוטרים מספר פעמים על בארים הומוסקסואליים נוספים ברחבי ניו יורק, פעם אחת אפילו על סטנוול עצמו. בפשיטות מסוג אלה, המשטרה הייתה עוצרת רבים, משפילה

ומרביצה את הנוכחים והקהל היה מתפזר כמה שיותר מהר, כדי למנוע חיכוך עם המשטרה.¹⁹³

¹⁹⁰ D'emilio, *Sexual*, p. 231

¹⁹¹ ברזני, שם, עמ' 9-10

¹⁹² שם

¹⁹³ David Carter, *Stonewall: The Riots That Sparked TheGay Revolutin*, New York, St. Martin's Press, 2004. p. 143

הפשיטה על סטונוול, כמו פשיטות אחרות, תוכננה מראש היטב. באותו הערב, כמה שעות לפני הפשיטה, הגיעו שתי שוטרות מסווה בכדי לרחרח ולעקוב אחר מי שאינו לבוש מספיק פרטי לבוש התואמים את מינו ואחר אלו שמגישים את האלכוהול, בכדי שיהיה אפשר לעצור אותם מאוחר יותר. הסיבה הרשמית לפשיטה על הבאר הייתה, כמובן אי רישיון תקף לממכר משקאות חריפים¹⁹⁴.

אל הפשיטה, הגיע מספר קטן יחסית של שוטרים, מכיוון שהניחו שהפשיטה תתנהל כרגיל ותגמר מהר מאוד. מה שהם לא ידעו, זה שהפשיטה הפעם תפתח בכיוון שונה לחלוטין.

בשעה אחת בלילה (הלילה שבין שישי לשבת), פרצו השוטרים אל הבאר ונעלו את דלתות המקום על מנת שאף אחד לא יברח. מיד עם כניסתם, נתקלו השוטרים בהתנגדות עזה מהאנשים הנמצאים במקום. כמה אנשים התחילו את ההתנגדות כאשר צעקו "אני לא אתן לך תעודה מזהה" ו"לא נסבול את זה יותר"¹⁹⁵. טרנסקסואלים שנכחו במקום סירבו להילקח למלתחות על מנת "להבדק" מה מינם ונאבקו עם שוטרים תוך צעקות "אל תיגע בי", "תוריד את הידיים שלך ממני"¹⁹⁶. בעקבות התנגדויות אלה החלה במקום מהומה גדולה.

האנשים במקום, החלו להתנגד בצורה גלויה ואקטיבית ולהפסיק לסבול את הדיכוי וההשפלה שחוו מצד המשטרה. היה נדמה, שכעס שנאגר במשך שנים רבות של דיכוי, סבל, רדיפה והוקעה חברתית התנקז לרגע הספציפי הזה, והתפרץ החוצה בעוצמה אדירה וספונטנית לחלוטין. המחאה לא הייתה מתוכננת מראש ואף אחד מהמבלים ששהה בסטונוול באותו הלילה לא ציפה כי כך ייגמר הערב.¹⁹⁷ מישל פאדר (Michael Fader), אחד המשתתפים תיאר זאת כך:

"לכולנו הייתה הרגשה קולקטיבית שהיה לנו די והותר מהחרא הזה. זה לא היה שום דבר מוחשי שמישהו אמר למישהו אחר, זה פשוט היה כאילו כל הדברים שחווינו במהלך השנים הגיעו לקצה בלילה הספציפי הזה ובמקום הספציפי הזה, וזו לא הייתה מחאה מאורגנת. זה היה ספונטני. זה היה החלק המדהים ביותר"¹⁹⁸.

אחרי ההתנגדות החריפה של השוהים בבר, החליטו השוטרים להוציא את כולם החוצה, במטרה שהקהל יתפזר וייעלם מהמקום במהרה. אך בשונה מפעמים קודמות, הפעם, אף אחד לא עזב את המקום והמהומה ברחוב הלכה וגדלה. ככל שעבר הזמן, הלך וגדל הקהל ברחוב. זו לא הייתה התארגנות יזומה, לכן לא היו סממאות ולא היה תכנון, אך אנשים רבים החלו לסמן V בידיהם, לצעוק סממאות ולשיר שירי מחאה כמו

¹⁹⁴ ברזני, שם, עמ' 11

¹⁹⁵ Carter, Ibid, p. 140

¹⁹⁶ Ibid, 141

¹⁹⁷ ברזני, שם, עמ' 10

¹⁹⁸ Carter, Ibid, p. 160

השיר "We Shall Overcome"¹⁹⁹. השמועה על המהומות התפשטה כש בשדה קוצים כאשר בשיא המהומות מנה הקהל למעלה מאלפיים הומואים, לסביות וטרנסקסואלים²⁰⁰.

באחד המקרים, שוטר דחף את אחד הטרנסוויסטים וזה החזיר לו בחזרה מכה עם התיק שלו. אז החל הקהל לקרוא קריאות בוז רמות כלפי השוטרים. אנשים פעלו מתוך תחושות כעס ואופוריה חזקות והרגישו כי משהו עומד להתרחש, אך לא ידעו מה. הכמות הגדולה של האנשים, מול השוטרים המעטים נתנה למתנגדים הרגשת כוח.²⁰¹

אדמונד וויט (Edmund White), אחד המשתתפים, העיד מאוחר יותר כי "כולם היו חסרי מנוחה, זועמים ועם אנרגיות גבוהות. לאף אחד לא היה סלוגן. לאף אחד לא הייתה גישה ספציפית, אבל משהו שם בער!"²⁰².

אנשים החלו להכות את מכוניות המשטרה ולעלות עליהן, לזרוק בקבוקי בירה, מטבעות וחפצים שונים על השוטרים, לנפץ חלונות ראוה ולהצית פחי אשפה. המחאה הפכה אלימה יותר ויותר, ואנשים החלו מתקשרים לחבריהם מהטלפונים הציבוריים וצועקים ברחובות כדי שיבואו לעזור במחאה. השוטרים, שהיו מעטים נאלצו לנעול את עצמם בתוך הפאב עד שתגיע תגבורת, בזמן שההמון בחוץ משליך אבנים וחפצים אל הפאב במטרה לפגוע בהם.²⁰³

כוחות המשטרה לפיזור הפגנות שהגיעו לאחר זמן מה למקום, מתוגברים בכארבע מאות שוטרים, החלו להכות בברוטאליות עם אלות את כל מי שעמד בדרכם. אנשים נגררו בכוח לניידות המשטרה, תוך השפלות מילוליות מצד השוטרים, שרובם נגעלו מהומואים ולסביות ובמיוחד מטרנסוויסטים.²⁰⁴

¹⁹⁹ Ibid, p. 148

²⁰⁰ D'emilio, **Sexual**, p. 232

²⁰¹ Ibid, p. 231

²⁰² Carter, Ibid, p. 148

²⁰³ Ibid, p. 160

²⁰⁴ Ibid, p. 150

עצורים רבים החלו בורחים מניידות המעצר, ומוחזרים לשם שוב. הלסביות היוו כוח אגרסיבי במיוחד באותו הלילה כאשר התנגדו בכוח למעצר והתעמתו פיזית עם השוטרים. הניידות פינו מהר ככל האפשר עצורים כדי שלא יברחו. אנשים צעקו אל עבר השוטרים "חזירים!" ושלל קללות אחרות.²⁰⁵ המהומה הגדולה נמשכה עד שעות הבוקר המוקדמות. באירוע, לפי דיווחים של הניו יורק טיימס, נפצעו ארבעה שוטרים וכשלושה עשר בני אדם נעצרו.²⁰⁶

ביום למחרת, המחאה שהתרחשה עוררה הדים רבים בקרב ההומואים והלסביות בניו יורק. האווירה הייתה של התרגשות גדולה ושמחה וכולם הופתעו מהצורה בה הסתיימה הפשיטה. בלילה שלמחרת, המחאה המשיכה בעוצמה רבה אף יותר. בערב הזה, המוחים היו מעט יותר מאורגנים והחלו למחות גם נגד המאפיה שסוחטת בארים של הומואים ולסביות. אנשים קראו לתת רשיונות להומואים ולסביות לפתוח עבור עצמם מקומות בילוי. כבר בשעות הערב נכחו באזור סטנוול כמה אלפי אנשים שהחלו לצעוק סמאות כגון: "Equality for homosexuals", "Christofer street belongs to the queers!", "We want freedon now", "gay power".²⁰⁷

דראג-קווינס הלכו בביטחון, וזוגות של גברים ונשים הלכו יד ביד והתנשקו ברחובות, מרגישים בפעם הראשונה שמותר להם לעשות כן. בשלב מסוים חסמו המפגינים את הכניסה לרחוב ולא נתנו לכלי רכב להיכנס. גם בערב זה פחי זבל הוצתו או נזרקו על שוטרים ועל ניידות המשטרה ושוטרים עצרו והיכו אנשים באלימות רבה.²⁰⁸

במהלך ארבעת הלילות הבאים התרחשו מהומות דומות, אך בהיקף קטן יותר וללא תקריות אלימות. ביום ראשון, החלו לחלק קבוצות של הומואים ולסביות פליירים שבהם כתוב- "הוציאו את המאפיה והמשטרה החוצה מהבארים שלנו!".²⁰⁹

²⁰⁵ Ibid, p. 151

²⁰⁶ ברזני, עמ' 13

²⁰⁷ Carter, p. 183

²⁰⁸ ברזני, שם, עמ' 13

²⁰⁹ Carter, Ibid, p. 195

מהומות סטנוול, היו המחאה החברתית הגלויה הראשונה בהיסטוריה של הומואים, לסביות וטרנסקסואלים. מתיאורי המחאה עולה כי היא הייתה רוויה באמוציות וכעסים ולוותה בגישה אלימה ומיליטנטית. זו הייתה הפעם הראשונה שהומואים ולסביות העזו להרים את ראשם, להיות גאים במי שהם ולהתנגד לדיכוי המתמשך שתחתיו הם נמצאו במשך שנים כה ארוכות.²¹⁰

מהומות סטנוול שינו לחלוטין את הדרך בה הומואים ולסביות ראו את עצמם ופתחה את המאבק ההומוסקסואלי לכמות גדולה יותר של אנשים. הקו החדש בתנועות לשחרור הומואים ולסביות היה רדיקלי יותר, ודגל במחאות אלימות ואגרסיביות בכדי להשיג שיוויון זכויות.

בחודשים שלאחר מהומות סטנוול קמו שני ארגונים חדשים שפעלו בגלוי ובמיליטנטיות למען זכויות הומואים והלסביות-ה-GAA (Gay Activist Alliance), וה-Gay Liberation Front.²¹¹ הארועים וההישגים שהיו לפני סטנוול, מתגמדים לעומת ההישגים שיושגו בעידן שאחרי סטנוול.²¹²

ביוני שנה לאחר מכן, נערכה במקום צעדת מחאה גלויה שציינה את ה-Gay Liberation Day, מחאה שברבות השנים תהפוך למסורת מצעדי הגאווה הנערכים כיום בערים בכל רחבי העולם.²¹³

מהומות סטנוול היוו נקודת ציון ששינתה את אופן המחאה והמאבק למען שוויון זכויות של הומואים ולסביות בארה"ב ובעולם כולו.²¹⁴

פרנק קמאני מחזיק בשלט עם הסלוגן שהגה, ברחוב קריסטופר בצעדה הראשונה ביוני-1970

²¹⁰ D'emilio, *Sexual*, p. 233

²¹¹ ברזני, שם, עמ' 14

²¹² D'emilio, *Sexual*, p. 214

²¹³ ברזני, שם, עמ' 14

²¹⁴ D'emilio, *Sexual*, p. 215

סיכום ומסקנות

התשובה הפשוטה והברורה לשאלה האם השפיעה התקופה שלאחר מלחמת העולם השנייה על יצירת הזהות ההומו-לסבית ועל הקמת התנועות לשוויון זכויות להומואים ולסביות היא- כן. לתשובה ברורה זו הגעתי לאחר נחשפתי למכלול הנתונים אותם הצגתי בעבודה. בכדי להגיע אל התשובה לשאלת החקר, הייתי חייב להתבסס על עקרונות סוציולוגיים, שכן שבסופו של דבר הם אלה שגרמו להומואים לקום ולמרוד בדיכוי.

עם סיום העבודה, הבנתי כי ניתן לחלק באופן גס את שאלת החקר שלי לשלושה היבטים מרכזיים:

1. כיצד התקופה שלאחר המלחמה השפיעה על הגברת הדיכוי כלפי הומואים ולסביות.
2. כיצד דיכוי זה השפיע על גיבוש הזהות ההומו לסבית.
3. כיצד גיבוש הזהות גרם ליצירת הקבוצות ולמחאות.

שני ההיבטים האחרונים, הינם סוציולוגיים ולכן לא עסקתי בהם בעבודה זו, אלא רק הסברתי אותם בקצרה. העבודה בסופו של דבר התמקדה בתוצאותיו של ההיבט הראשון- כלומר, התוצאות של הדיכוי שהביאה תקופת הפוסט-מלחמה. אם כן, כדי לאמוד את הקשר בין תקופה זו לבין גיבוש הזהות והקמת הקבוצות וההתארגנויות, יש קודם כל להסביר כיצד הלכי הרוח בחברה האמריקאית לאחר מלחמת העולם השני, הביאו לדיכוי של הומואים ולסביות בארצות הברית. אציג זאת על ידי חיבור של עובדות שכבר כתבתי בעבודה:

❖ המלחמה הקרה שנוצרה לאחר מלחמת העולם השנייה בין ברית המועצות לארצות הברית ביחס לתפיסת עולם אידיאולוגית ומרוץ שליטה גרעיני, יצרה מתח חברתי, פוליטי וצבאי בין המעצמות. עקב ההסתגרות האידיאולוגית התפתחה בארצות הברית רתיעה, דחיה ופחד מכל מה שבמציאות או בדמיון התקשר לקומוניזם, קרי "הבהלה האדומה". "הבהלה האדומה" הביאה בתורה תפיסה מעוותת של זיהוי מוחלט בין הומואים ובין קומוניזם שנקראת "בהלת הלבנדר". בעקבות בהלה זו הוגדרו הומואים ולסביות כסיכון ביטחוני לאומה האמריקאית. "בהלת הלבנדר" גררה סנקציות חוקתיות חברתיות וכלכליות ויצרה דיכוי חריף אשר "דחק לפינה" הומואים ולסביות.

❖ התקופה שלאחר המלחמה, הביאה צמיחה והתפתחות בכלכלה האמריקנית, שאפשרה את צמיחת מעמד הביניים, מעבר האוכלוסייה לפרברים ו"בייבי-בום". כל אלו יצרו חברה קונפורמית שמקדשת את ערכי המשפחה ויחסי המגדר המסורתיים. בעקבות הקונפורמיות וקידוש התא המשפחתי, הוקעה כל פעילות שלא תאמה לתפיסת עולם זו והומוסקסואליות נתפשה כאיום לחברה, סכנה למשפחה האמריקנית ובעקבות זאת הוטל עליהם דיכוי חברתי, פוליטי ומשפטי.

❖ בזמן מלחמת העולם השנייה, החלו מספר תהליכים אשר תרמו גם הם לרדיפת הומואים ולסביות בעשורים הבאים:

- היחס המדיר והמשפיל של הצבא האמריקני כלפי הומואים והלסביות בתקופת המלחמה, שימש דוגמא למשרדים ממשלתיים אחרים ולמדיניות טיהור מהממשל בעתיד. עוד הביאה רדיפה זו לחשיפה אדירה לתופעת ההומוסקסואליות. אנשים רבים שלא ידעו על קיומה של תופעה זו נחשפו אליה לראשונה, דבר שיצר הד ציבורי שלילי, שעודד גישה מערכתית שלילית ומבזה ותרם לדיכוי כלפי הומואים ולסביות.
- ההוקעה הצבאית והעובדה שאלפי הומואים ולסביות שירתו בצבא, תרמו לחיזוק תחושת הקבוצה של הומואים ולסביות בתוך הצבא, דבר שיתרום בעתיד לתחושת הקבוצתיות ההומו-לסבית.
- בזמן השירות הצבאי רבים גילו את זהותם המינית בפעם הראשונה. דבר זה תרם לגידול באוכלוסייה שצרכה את חיי הלילה ההומוסקסואלים (שכן יותר הומואים ולסביות השלימו עם היותם כאלה), שגרם שוב, לחשיפה לתופעה בקרב הציבור.

אם כן, ראינו שמלחמת העולם השנייה והתקופה שבאה בעקבותיה השפיעו באופנים שונים על הגברת הדיכוי כלפי הומואים ולסביות וגם על יצירת הזהות הקבוצתית הראשונית אצלם. הדיכוי השיטתי של שנות החמישים, גרם לשבירת השתיקה שסבבה סביב נושא זה ההומוסקסואליות. בנוסף, הדיכוי גרם להרחבת המכנה המשותף והרגשות המשותפים בקרב הומואים ולסביות, רגשות שלא היו קיימים לפני כן. רגשות אלו האיצו את גיבוש הזהות ההומוסקסואלית והלסבית. הדחיקה לשוליים, חידדה את הצורך בהתאחדות ובהתנגדות משותפת והקלה את היכולת למצוא האחד את השני. באופן אירוני, המאמץ לגדוע מהשורש את תופעת ההומוסקסואליות בארצות הברית, עשתה בדיוק ההפך; היא חיזקה וגיבשה את הזהות הקבוצתית ההומוסקסואלית והלסבית שתביא בסופו של דבר למהפכה המיוחלת ביחס של החברה כלפי הומואים ולסביות.²¹⁵

לסיכום, ניתן להגיד כי אכן המלחמה והתקופה שאחריה היוו נקודת מפנה בהיסטוריה ההומו-לסבית, שכן הן הגדילו את הדיכוי ואת תחושת ההשתייכות לקבוצה של הומואים ולסביות, ולבסוף הובילו לכך שרבים מהם החליטו להתארגן ולדרוש שוויון זכויות. השיא הגיע בשנת 1969, במחאה ההומו-לסבית המופגנת הראשונה בעולם, שפתחה עתיד חדש לחלוטין למיעוט הלהט"בי (הומואים, לסביות, בייסקסואלים וטרנסג'נדרים).

²¹⁵D'emilio, *Sexual*, p. 52

סיכום אישי

כשניגשתי לבחירת הנושא לעבודת החקר שלי, היה לי ברור שאני רוצה להתמקד בהיסטוריה להטב"ת. העובדה שאני בעצמי הומו, הייתה מרכיב מרכזי בבחירת נושא העבודה. עניין אותי לחקור את ההיסטוריה של הקהילה אליה אני משתייך וגם ידעתי שרוב האנשים אינם מכירים היסטוריה זו, מה שהגביר את רצוני לעסוק בנושא.

התחלתי לחפש שאלת חקר מעניינת הקשורה בכך. הנושא הראשון שעלה במוחי היה הרצח של הומואים ולסביות בידי הנאצים במלחמת העולם השנייה. על ידי קריאת מאמר ופרקים, הבחנתי כי בשנים שלאחר מלחמת העולם השנייה, חלה התעוררות אדירה בקרב הקהילה ההומו-לסבית בארצות הברית. הנחתי כי עובדה זו אינה מקרית והתחלתי לגבש את שאלת החקר שלי. לבסוף הגעתי לשאלת חקר בה ניסיתי לקשור בין הרצח ההומו-לסבי בידי הנאצים לבין אותה התעוררות בשנים שלאחר המלחמה. הגשתי את ההצעה, והיא התקבלה. כשהתחלתי לכתוב את העבודה עצמה, נתקלתי בבעיה חמורה. לא הצלחתי למצוא שום מקור שבו הייתה התייחסות לשאלה שלי. לאחר מחשבות ארוכות וקריאה מרובה, הגעתי למסקנה שאיני צריך לשנות את השאלה עצמה, אלא רק לכוון לכיוון אחר. לכן החלטתי שאמקד את השאלה שלי בתקופה שלאחר מלחמת העולם, לא ברצח ההומואים והלסביות. מכאן ואילך, התחלתי להתקדם בעבודה.

תהליך כתיבת העבודה היה ארוך, מורכב ולעיתים מייאש אך בסופו של דבר המאמץ השתלם. עבדתי את רוב זמני בספרייה של מכללת אורנים ואת מקורותיי לקחתי מעט מאורנים ואת הרוב מהספרייה של אוניברסיטת חיפה. מבחינת המקורות נתקלתי בהרבה קשיים. התקשתי למצוא בנושא זה מקורות ממוקדים, והיה עליי לחבר הרבה מידע מספרים שונים. בנוסף, כל מקורותיי הרציניים היו באנגלית מכיוון שאחרי חיפוש ארוכים ומייגעים, הבנתי שחומר בעברית בנושא הומואים ולסביות בשנות החמישים בארה"ב, כמעט ואינו קיים.

בסופו של דבר, התהליך היה מרתק. למדתי על המון אנשים מדהימים ששינו את ההיסטוריה ושבזכות אומץ ליבם וההקרבה שלהם, הומואים ולסביות זכו לשיוויון זכויות ברוב המדינות המערביות. למדתי על אירועים משמעותיים ועל שורשיה של הקהילה הגאה של ימינו. למדתי גם שרוב רובם של האנשים, גם מתוך הקהילה, אינם מכירים את ההיסטוריה הזו, וזה היה לי חבל מאוד.

בנוסף לידע ההיסטורי ולכמה מילים חדשות באנגלית, למדתי גם על העולם האקדמי, על תהליך כתיבת עבודה מרכבת ועל כך שאני יכול למתוח את גבולותיי קצת יותר ממה שחשבתי.

אני מקווה שמצאתם עניין בקריאת העבודה ולמדתם דברים חדשים,

תודה רבה,

עילי.

ביבליוגרפיה

- אליוט סמיואל מוריסון, סטיל קומאג'ר הנרי וא. לכתנברג ויליאם, **ההיסטוריה של ארצות הברית, כרך ב'**, תל אביב, זמורה ביתן, 1983.
- ברזני, מאור, **על מאבקם של הומואים ולסביות בארה"ב מסוף מלחמת העולם השנייה ועד למהומות סטונוול ב-1969**, עבודת סמינריון, הפקולטה למדעי הרוח, אוניברסיטת תל אביב, 2005.
- ד'אמיליו, ג'ון, " הקהילה הגיית והפוליטיקה הגיית בסן פרנסיסקו ממלחמת העולם השנייה עד שנות השמונים של המאה העשרים", בתוך: קדר, י', זיו, ע' וקנר, א', **מעבר למיניות: מבחר מאמרים בלימודים הומו-לסביים ותיאוריה קווירית - קובץ מאמרים**, תל אביב, הקיבוץ המאוחד, 2003, עמ' 193-213.
- זינגרוב, ישראל ובויס, זאב, **ההיסטוריה של ארצות-הברית בשנות המלחמה הקרה, כרך א'- עידן טרומן**, תל אביב, משרד הביטחון, 1998.
- לה מוסה, ג'ורג', **לאומיות ומיניות באירופה המודרנית**, ירושלים, מרכז זלמן שזר לתולדות ישראל, 2008.
- מערך ההסברה של ארצות הברית, **מבוא להיסטוריה של ארצות הברית**, תל אביב, 1985.
- נוה, אייל, **המאה האמריקאית**, ירושלים, משרד הביטחון, 2000.
- ראסל, פול, **מאה גאים** תל אביב, אסטרוולוג בע"מ, 1995.
- שילה, גיא, **החיים בורוד - בני נוער וצעירים הומואים, לסביות, ביסקסואלים וטרנסג'נדרים**, תל אביב, רסלינג 2007.

Bérubé, Allan, **Coming Out Under Fire: The History of Gay Men and Women in World War II**, Chapel Hill, University of North Carolina Press, 2010.

Bérubé, Allan, **My Desire for History: Essays in Gay, Community & Labor History**, Chapel Hill, The University of North Carolina Press, 2011.

Carter, David, **Stonewall: The Riots that Sparked the Gay Revolution**, New York, St. Martin's Press, 2004.

D'emilio, John, **Sexual Politics, Sexual Communities. The Making of a Homosexual Minority in the United States 1940-1970**, Chicago, The University of Chicago Press, 1983.

D'emillio, John, **Making Trouble: Essays on Gay History, Politics, and the University**, New York, Routledge, Chapman and Hall Inc, 1992.

Dunar, Andrew J., **America in the 50s**, New York, Syracuse University Press, 2006.

Johnson, David K., **The Lavender Scare: The Cold War Persecution of Gays and Lesbians in the Federal Government**, University of Chicago Press, Chicago, 2004.

Kaiser, Charles, **The gay metropolis 1940-1996. The Landmark History of Gay Life in America Since World War II**, San Diego, Harcourt Brace & Company, 1997.

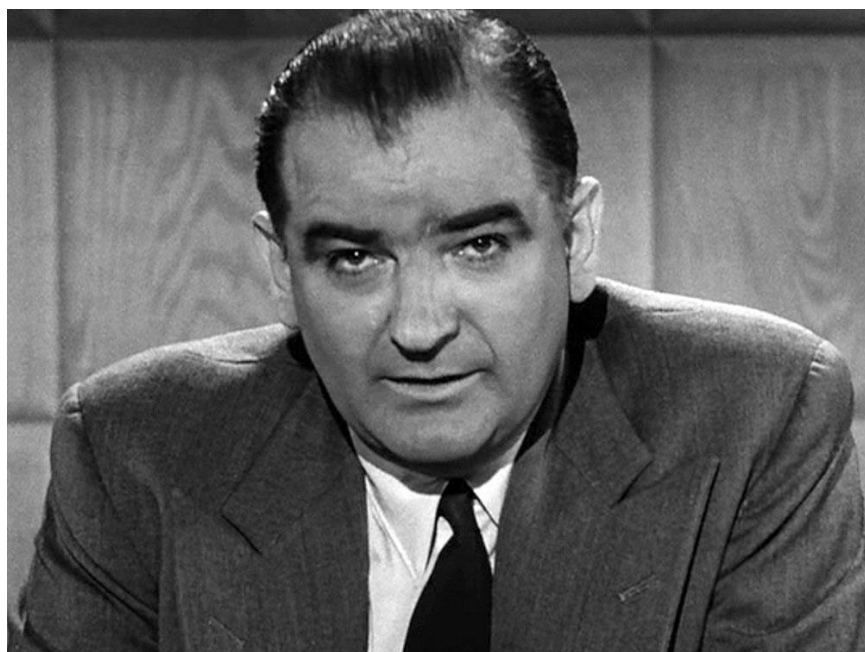
Mintz, Steven and Kellogg, Susan, **Domestic Revolutions: A Social History of American Family Life**, The Free Press, New York, 1988.

מקור התמונות

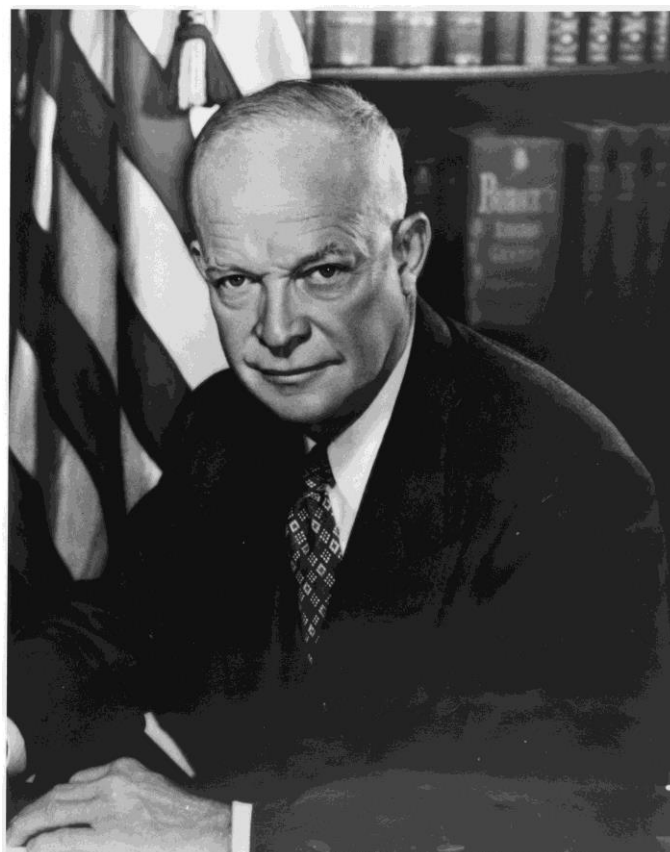
מיקום התמונה (עמוד)	מקור התמונה
שער	http://www.nydailynews.com/news/national/artist-threatened-iwo-jima-reproduction-pride-flag-article-1.2279315 תמונה של הצלם אד פרימן
17	http://www.huffingtonpost.com/josh-howard/april-27-1953-lavender-scare_b_1459335.html
23	http://www.idahostatesman.com/news/local/article41367867.html פרשת נערי בוויסי-
23	http://www.boxturtlebulletin.com/2014/08/16/66482 כרזה ממיאמי המוחה על היד הקלה שנוקטת המשטרה כלפי סוטים
25	http://www.goodreads.com/book/show/10320651-the-homosexual-in-america

	עטיפת ספרו של וובסטר-קורי
35	http://filforn.blogspot.co.il/2013/07/one-magazine-history-of-one-inc-1952.html ONE עטיפות מגזין
44	http://www.kamenypapers.org/memorabilia.htm ECHO כרזה
44	https://www.washingtonpost.com/blogs/post-partisan/post/frank-kameny-american-hero/2011/03/04/gIQAH2DRfL_blog.html עצרת מול הבית הלבן
49	http://www.msnbc.com/msnbc/historic-new-york-gay-bar-stonewall-inn-gains-landmark-status#slide1
51	http://boldandsugar.com/wp-content/uploads/2014/06/stonewall-riots.jpeg
52	http://members.planetwaves.net/stonewall-and-the-supremes/
53	http://www.glaad.org/blog/honoring-life-frank-kameny
נספח- 1	http://ponderingprinciples.com/wp-content/uploads/2015/08/Joe-McCarthy.jpg
2-ג	https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/e/ed/Photograph_of_Dwight_D._Eisenhower_-_NARA_-_518138.jpg
3-ג	http://adst.org/wp-content/uploads/2015/09/35a4cde18f9cc318d8929ecfd7988fd5.jpg
4-ג	http://social.rollins.edu/wpsites/thirdsight/2013/04/13/a-battle-to-come-out-of-the-closet/
5-ג	https://upload.wikimedia.org/wikipedia/en/b/b5/Mattxmas.jpg
6-ג	http://media.philly.com/images/pgay02z-b.jpg
7-ג	http://roygbiv.jezebel.com/look-at-this-awful-1969-new-york-daily-news-stonewall-r-1597801958
8-ג	http://www.cbsnews.com/news/lgbt-rights-45-years-after-the-stonewall-riots/

נספח- תמונות

תמונה 1:
הסנאטור ג'וזף
מקארתי.

תמונה 2:
דוויט אייזנהאואר.

The F.B.I. knew those two code experts were fruity fellows, but off to Moscow. How many more pansies do we have, in strategic caught an cameras by cunning Commie agents, to be used as nothing was done about it until the boys had already mined positions, whose perverted pursuits in hotel rooms have been blackmail bait to make the homos turn against their homeland?

Behind The Scandal Of Those Two Traitors: HOW THE REDS BLACKMAIL HOMOSEXUALS INTO SPYING FOR THEM!

William H. Martin (left) and Bruce F. Mitchell, the two legendary lads who were code experts for the U.S. before becoming turncoats and flitting off to Russia.

The Reds are using a new tactic in recruiting spies and saboteurs, and it's working. The new tactic is to gain access to American secrets by using — homosexuals!

It is a matter that is becoming known in Western countries — espionage agents. The Reds trap these twilight men in indiscretions and then blackmail them. They sell the homosexual that if he won't give the information they want, they'll see that he's exposed in his own precinct. It was this very highly respectable character of this ilk that the Russians were able to get access to their secrets in the Black-Buck National Security Agency.

Back in World War II, for example, one of the top men in the State Department was widely known as a homosexual, and yet he was unattachable. For one traitor had got into a place, and before you know it the place is swarming with long-haired "boys" who couldn't fight their legs more if they were Marlene Dietrich. Menace (which they wish they were). And that's what happened at home. The place was swarming with lasses, but those who were working with them, the kind of fact: most of the operations in Washington have been affected with this same in one form or another, in the domain of the government.

Throughout Washington, Police Sergeant Conroy in adjacent Maryland, and parts of Virginia just across the Potomac, there are scores of places that cause alarm exclusively to female

It is almost like cockroach language and in the case of Eisenhower in his subtle home language, the signs make up conversations with men they've been watching, men who never work for the government but don't say what they say. This is the visible sign of the man who works for a secret source and has security clearance. For a standing rule at all the

black-buck security agencies — NSA, Central Intelligence Agency, and the CIA — is: "Never tell anyone your work here."

The agents proposition the sugar lasses, and all he goes with them to a private room where something can (and does) happen. But what the black-buck knows, and you know, is that hidden cameras have photographed

Actual view of the grounds of the National Security Agency, at Fort Meade, Maryland, which was a very black-buck agency — and still there have upon several things.

תמונה 3:

כתבה מעתון בשנת 1950, המסביר איך ה"אדומים" גרמו להומואים עבוד בשבילם

תמונה 4:

תמונה משער הניו יורק טיימס בשנת 1954, ארבעה צעירים שנעצרו בגין הומוסקסואליות

תמונה 5:

חברי מטאצ'ין בתחילת הדרך. הארי היי בשמאל למעלה, לצידו דייל ג'נינגס, רודי גרנרייך, צ'אק רוולנד (במשקפיים) ובוב הול. נלקחה בשנת 1951.

תמונה 6:

ברברה גיטינגס ומאחוריה רנדי וויקר
באחת העצרות בשנת 1966, מול
היכל הארבעה ביולי בפילדלפיה.

תמונה 7:

כרזה מיום לאחר מהומות
סטנוול שמבשרת על
המאורעות.

Homo Nest Raided, Queen Bees Are Stinging Mad

By JERRY LISKER

She sat there with her legs crossed, the lashes of her scar-coated eyes beating like the wings of a hummingbird. She was angry. She was so upset she hadn't bothered shave. A day old stubble was beginning to push through pancake makeup. She was a he. A queen of Christopher

at weekend the queens had
of commandos and stood
to her strap against an
of the helmet Tactical
Force. The elite police
I had shut down one of their
is gay clubs, the Stonewall
at Christopher St. in the
of a three-block homosexual
unity in Greenwich Village.

Queen Power reared its bleached
side head in revolt. New
City experienced its first
sexual riot.

may have lost the battle,
but the war is far from
ended. An unofficial lay-
ing from the court of the

we had all we can take
as Gestapo," the spokes-
man continued.

little girls do when they get
together.

The thick glass shut out the
outside world of the street. Inside,
the Stonewall bathed in wild,
bright psychedelic lights, while
the patrons writhed to the sounds
of a juke box on a square dance
floor surrounded by booths and
tables. The bar did a good business
and the waiters, or wait-
resses, were always kept busy, as
they snaked their way around the
dancing customers to the booths
and tables. For nearly two years,
peace and tranquility reigned su-
preme for the Alice in Wonder-
land clientele.

The Raid Last Friday
Last Friday the privacy of the
Stonewall was invaded by police

with cheers of encouragement
from the gallery.

The whole proceedings took on
the aura of a homosexual Acad-
emy Awards Night. The Queens
pranced out to the street blowing
kisses and waving to the crowd.
A beauty of a specimen named
Stella wailed uncontrollably while
being led to the sidewalk in front
of the Stonewall by a cop. She
later confessed that she didn't
protest the manhandling by the
officer, it was just that her hair
was in curlers and she was afraid
her new beau might be in the
crowd and spot her. She didn't
want him to see her this way, she
wept.

Queen Power

The crowd began to get out of
hand, eyes witnessed said. Then,
without warning, Queen Power
exploded with all the fury of
a gay atomic bomb. Queens,
princesses and ladies-in-waiting
began hurling anything they
could lay their polished, mani-
cured finger nails on. Bobby pins,

pranced around like World
Woman, while several Flores
Nightingales administered. It
aid to the fallen warriors. It
were some assorted scratches,
bruises, but nothing serious,
suffered by these honorees to
Madwomen of Chalioe.

Official reports listed 13 in-
jured policemen with 13 in-
The War of the Roses, it
about two hours from about
right to 2 a.m. There was
turn host Wednesday night.

Two veterans recently to
the battle and issued a wa-
to the cops. "If they close
the gay joints in this area
is going to be all out war."
Bruce and Nan
Both said they were re-
from Indiana and had, as
New York where they con-
together happily ever after
were in their early 20's. Un-
ferred to be called by their
ried names, Bruce and Na-
"I don't like your paper
blatant matter-of-fact. "It
fag and pro-cop."

תמונה 8:

תמונה מהמצעד
הראשון בשנת 1970
ברחוב כריסטופר.

